

Dünya Klasikleri

Deniz Altında 20.000 Fersah

Jules Verne

Dünya Klasikleri - 6

Deniz Altında 20.000 Fersah

Jules Verne

Çeviren

Ali Bezi

MEB Talim ve Terbiye Kurulu'nun 2207 sayılı Tebliğler
Dergisi'nde yayınlanan kararı ile ilkökul ve ortaokul
öğrencilerine tavsiye edilmiştir.

Deniz Altında 20000 Fersah

Erdem Yayın Grubu : 37
Erdem Çocuk : 37
ISBN: 978-975-501-070-0

Genel Yayın Yönetmeni
Melike Günyüz

Yazar
Jules Verne

Çeviren
Ali Beziçi

Resimleyen
Mert Tugen

Görsel Yapım

©2013, Erdem Yayınları Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak
kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın
hiçbir yolla çoğaltılamaz ve kullanılamaz.

16. Basım: İstanbul, 2019

Baskı: Akabe Basın Yayın San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli OSGB Mah. Emirler 1. Sok. No: 1B/1
Başalçehir/İstanbul T: 0212 486 21 26
Matbaa Sertifika Numarası: 34345

ERDEM YAYINLARI TİC. A.Ş.
Başalç Mah. Mevlana Celaleddini Rumi Cad. No: 26
Bodrum Kat: 34460 Başalçehir / İstanbul
T: 0212 486 34 00 F: 0212 486 34 01
bilgi@erdemyayinlari.com.tr www.erdemyayinlari.com.tr
Yayıncı Sertifika Numarası: 40018

Bu kitabın sahibi:

Ön Söz

Bir toplum kültürünü, kendi tarihi içinde biriktirdiği ve nesilden nesile aktardığı değerlerden oluşturur. Kültür yaşayan, gelişen ve etkileşen bir oluşumdur. Bu sebeple diğer kültürlerle sıkı bir etkileşim içindedir. Bütün kültürler birbirlerinden ilham alıp beslenirler. İşte klasikler de bu beslenmenin en önemli göstergesidir.

Evrensel kültürün ortak paydası olan Batı klasiklerini çocuklarımızla buluşturmak amacıyla, orijinal dilinden sadeleştirerek yirmi beş eserden oluşan bir seçki hazırladık. Heyecanlı, duygulu, şaşırtıcı pek çok maceranın yer aldığı bu seçkinin, klasikler için iyi bir rehber olmasını ümit ediyoruz.

Birinci Bölüm

Nautilus'da Mecburi Seyahat

1866 yılında denizlerde, açıklanması imkânsız bir olay meydana geldi. Birkaç aydır, denizlerde garip bir yaratık görünmekteydi. Denizcilerin hiçbir şeye benzetemedikleri bu garip varlık, çok büyük, yuvarlak hatlı, iki ucu sivri bir görünüme sahipti ve bir balinadan daha süratliydi. Avustalya'nın yakınlarından geçen bir geminin kaptanlarından biri, bunun bilinmeyen bir ada, bir başkası ise boyu 100 metreden daha uzun olan bir deniz canavarı olduğunu düşündü. Bütün dünya bu olaya çok şaşırdı. Gazeteler, Moby Dick (beyaz balina) ve büyük deniz yılanı gibi eski deniz canavarları hakkında yazılmış hikâyeler yayınladılar.

Bilginler aralarında tartıştılar. Acaba bu bir deniz canavarı mıydı? Bazıları bundan emindiler. Bazıları ise "Hayır!" diyordu.

Bir gün Moravian adlı bir gemi, çok sert bir şeye çarparak omurgasından yaralandı. Fakat özellikle, Scotia adlı büyük ve sağlam bir İngiliz gemisinin başına gelen kaza, bu canavarın çok tehlikeli olduğunu gösteriyordu.

13 Nisan 1867'de hava çok güzeldi. Hafif bir rüzgâr esiyordu. Scotia, saatte yaklaşık 40 mil hızla ilerliyordu. Saat 16.17'de, yolcular salonda kahvaltı etmekteydiler. Bilinmeyen bir şey, geminin omurgasında büyük bir delik açtı. Yolcular çok korktular. Kaptan Anderson yolculara,

–Tehlike yok! Gemi, içerisine suyun giremeyeceği birçok bölümden oluşmuştur, dedi.

Bu olay yaşandığında kıyıdan 300 mil kadar uzaktaydılar. Gemi yavaşlayarak yoluna devam etti ve sonunda üç günlük bir gecikmeyle Liverpool'a vardı.

İşçiler kaburgayı incelediklerinde, düzgün bir şekilde kesilmiş büyük bir delik gördüler. Geminin dört santimetre kalınlığındaki demir kaburgasında böyle bir delik açabilmek için çok büyük bir kuvvet gerekliydi.

Bu olay üzerine herkes, canavarın Scotia'yı parçalamak istediğini düşündü. Bir gemi, ne zaman beklendiği günde limana girmezse, "Gemi bu canavar yüzünden battı." deniliyordu artık. Seyahatler çok tehlikeli olmaya başladığı için insanlar, deniz yolculuklarına çıkmaya korkuyorlardı. Halk, canavarın öldürülmesini istiyordu.

Bütün bu olaylar olurken ben, Amerika'nın Nebraska bölgesindeki kötü topraklarda yaptığım bir incelemegezisinden dönüyordum. Benim adım Pierre Aronnax, Paris Doğa Tarihi Müzesi'nde profesörüm. Nebraska'da geçen üç aydan sonra martın sonuna doğru New York'a geldim. Mayısın ilk günlerinde yeniden Fransa'ya gitmem gerekiyordu. Seyahatimden getirdiğim her şeyi sıralamakla uğraşıyordum; taş, bitki, hayvan...

New York'a geldiğim zaman insanlar aralarında tartışıyor. Gemilerin, izledikleri yollar üzerinde karşılaştıkları bu şey neydi? Bir ada mı? Yoksa terk edilmiş bir şey mi? Bunlardan biri olması imkânsızdı, çünkü bu şey her neyse çok hızlıydı! Peki, bir denizaltı olabilir miydi? Fakat herkes biliyordu ki henüz böyle bir gemi inşa edilmemişti. Dünyanın bütün endüstri ülkeleri, bir denizaltıları olmadığını açıkça söylüyorlardı. ● zaman ne olabilirdi? Bunun tek bir cevabı vardı: Canavar!

Fransa'da, deniz altı derinliklerinin ilginç hayatı üzerine bir kitap yazmışım. Bunun için Amerikan gazetesi New York Herald bu olaylar hakkındaki fikrimi sordu. 30 Nisan tarihli gazetede bir yazı yazdım. Bu yazıda "Denizin derinliklerini tanımak çok zor ve hemen hemen imkânsızdır, oralara kadar inilemez. Belki büyük hayvanlar hâlâ bu derinliklerde yaşıyorlardır." dedim.

"At vücutlu, alınının tam ortasında bir boynuz çıkan bir hayvan olan Lincoln'un 20 metreye yakın boyu, çelikten daha sert ve sivri bir dişi vardır. Bu diş, iki metreden uzun, 50 santimetreden geniştir. Lincoln'dan 5 kat daha uzun ve daha büyük bir canavar, büyük bir gemiyi yıkmak demirden omurgasında delik açmak için gerekli boy, kuvvet ve hızı ancak bulabilir. Son aylarda denizde geçen bütün olaylar ancak böyle

Bu canavar, tehlikeli olduğu için birçok ülke onu avlama ve öldürme kararı aldı. Amerika, çelik omurgalı bir gemiyi denize indirdi. Bu geminin ismi Abraham Lincoln'du ve balina avı için silahlandırılmıştı.

Geminin gideceği gün, şu mektubu aldım:

Bay Aronnax, Müze Profesörü
50. Sokak Otel, New York

Bayım

Abraham Lincoln ile gitmek isterseniz, Birleşik Amerika Hükümeti, Fransa'nın bu geziye katılığını büyük mutluluk duyacaktır. Kaptan Farragut, sizin için bir kamara ayırmıştır.

J. B. HOBSON
Denizcilik Bakanı

J. B. Hobson'un mektubunu almadan bir dakika önce hayvanı avlamak gibi bir şey düşünmüyordum. Ama şimdi bu canavarı öldürmek istiyordum.

Zor bir seyahatten dönüyordum ve çok yorgundum. Ülkemi, arkadaşlarımı yeniden görmek istiyordum. Fakat bir ara her şeyi unuttum, artık gitmeye hazırdım.

– Conseil, diye bağırdım.

Conseil, benim uşağımdı. On seneden beri, beni hiçbir seyahatimde yalnız bırakmıyordu. Dayanıklı ve sağlıklı biriydi.

Sonunda Conseil göründü. Girerken,

– Beyim beni mi çağırıyor, dedi.

– Evet oğlum, valizlerimizi hazırla. İki saat içinde gidiyoruz.

– Beyim çok mutlu olacak, diye sakince cevap verdi Conseil.

– Valizimi hazırla ve acele et!

– Paris'e dönmüyor muyuz?

– Tabi fakat biraz daha uzun bir yol tutacağız. Abraham Lincoln'le seyahat edeceğiz.

– Bayım nasıl isterse, diye cevap verdi Conseil.

– Biliyorsun dostum, canavarı öldüreceğiz. Bu tehlikeli bir seyahat. Geri dönemeyebiliriz.

– Beyim nasıl isterse...

Çeyrek saat sonra valizlerimiz hazır. Birlikte aşağıya

indik. Otelin parasını ödedikten sonra bir arabaya atladık. Araba bizi Abraham Lincoln'ün gitmeye hazırlandığı rıhtıma götürdü.

Güverteye çıktım. Kaptan Farragut'u sordum. Bir denizci beni onun yanına götürdü. Kaptan bana elini uzatarak,

– Bay Profesör, sizi gemimde görmekten mutluyum. Kamaranız sizi bekliyor, dedi.

Abraham Lincoln büyük mesafelerin gemisiydi. Saatte 18 milden daha hızlı gidebilirdi.

Conseil, valizleri yerleştirdi. Gidişimizi seyretmek için küpeşteye çıktım.

Kaptan:

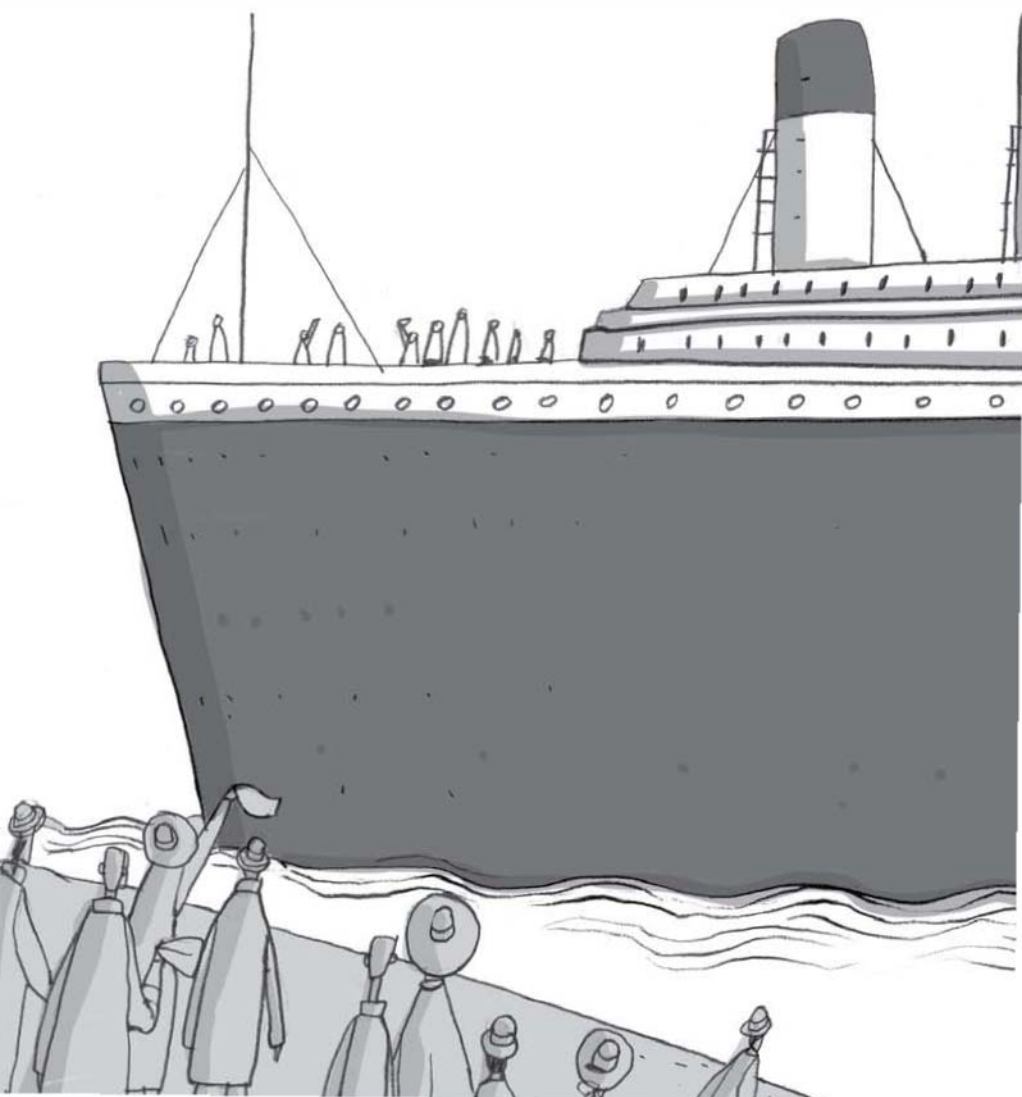
– İleri, diye bağırdı.

Bu sözlerle makinistler makineleri çalıştırdı. Pervane denizi dövdü. Gemi, yüzlerce ufak gemi arasından ilerlemeye başladı.

Brooklyn rıhtımları ve batıdaki ırmağın kıyıları meraklılarla dolmuştu. Milyonlarca mendil, Abraham Lincoln'u selamladı.

Saat üçü gösteriyordu ve o anda kılavuz da gemiden inerek New York'a döndü. Gemi, akşam saat sekiz sularında son hızla Atlas Okyanusu'nda yol almaya başladı.

Kaptan Farragut ve mürettebatı, Lincoln'un denizde yaşadığından emindiler ve onu öldürmek istiyorlardı. De-

nizciler, bütün gün gözlerini denizden ayırmadılar. Kaptan, canavarı ilk görene 2000 dolar vadetti.

Ben de denize çok büyük bir dikkatle bakıyordum. Con-seil, Lincoln avıyla pek ilgilenmiyordu.

Gemide canavarı avlamak için zıpkından topa kadar her türlü gerecin olduğunu söyledim. Ama en önemlisi, usta bir zıpkıncı olan Ned Land'ın oluşuydu.

Ned Land kırk yaşında, becerikli bir Kanadalıydı. İri ve güçlü, az konuşan ve zaman zaman sinirlenen biriydi. Çok uzakları görebiliyordu. Onun gözü ve bileği bütün ekibe bedeldi.

Birçok Kanadalı Fransızca konuşurdu. Ned Land benimle kendi dilini konuşuyordu.

Ned, Lincoln'a inanmıyor, her zaman güvertede yalnız duruyordu.

30 Temmuz akşamıgemi, Beyaz Burun yakınlarına geldi. Küpeştede oturmuş Ned'le konuşuyorduk.

Ona,

– Avlayacağımız deniz canavarına inanmıyor musunuz, diye sordum.

Bana baktı, elini alnına vurdu ve sonunda,

– Birçok balina avladım ve öldürdüm, dedi. Bunlardan hiçbirini çelik omurgayı delemek kadar kuvvetli bulmadım. Belki de bir ahtapot...

– Ned, ahtapotun sırtı yoktur.

– Siz çok büyük bir Lincoln’un denizde yaşadığına inanıyor musunuz?

– Evet Ned, tekrar ediyorum, sivri dişli bir deniz hayvanının varlığına inanıyorum. Onun gibi bir hayvan, deniz dibinde yaşıyorsa çok dayanıklı ve sağlam olmalı.

– Neden, diye sordu Ned Land.

– Çünkü ona, suyun basıncından ezilmemesi için çok büyük bir güç gerek. Basınç, onun üzerinde bulunan bütün suyun ağırlığıdır. Denizin 1 km aşağısına kadar vücudun her santimetre karesi 100 kiloluk basınç görür. 10 km’de 1000 kiloluk bir basınç... Böylece vücudumuz, 10 km’lik bir derinlikte bir sayfa gibi ezilecektir. Derinlerde yaşayan deniz hayvanlarının güçlü ve dayanıklı olmaları gerektiğini şimdi anladınız herhâlde.

Bu rakamlara inanmayan Ned:

– Evet, diye cevap verdi.

Abraham Lincoln’un seyahati devam ediyordu. Henüz hiçbir olay meydana gelmemiştir.

Gemi 30 Haziran’da Amerikalı balinacılarla karşılaştı. Monroe’nin kaptanı, bir balinayı avlamak için Ned’den yardım istedi. Kaptan Farragut ona, Monroe’nin güvertesine gitmesi için izin verdi. Bu rastlantı, bizim Kanadalı’ya o kadar yaradı ki çift zıpkınla iki balina yakaladı.

3 Temmuz'da Macellan Boğazi'ndeydik ama kaptan, Horn Burnu'ndan geçmeye karar verdi.

6 Temmuz'da Abraham Lincoln, bu kaybolmuş adanın 15 mil güneyinden geçti. Ertesi gün Pasifik sularındaydık.

Kamarotlar:

– Gözünüzü açın, gözünüzü açın, diye bağıryorlardı.

Deniz, yağmur ve güneş altındageminin önünde ve ar-
dında, gece ve gündüz izlendi. Ben de ufka kadar bakıyorum.

Temmuz ayındaydık. Ekvatorun güneyindebuzamanlar mevsim kötüdür ama hava şimdilik iyigidiyordu. Ned Land, bütün kamarotlar gibi bir müddet gözlem yapmak için küpeşteden geçmek zorundaydı. Küpeştede olmadığı zaman kamarasında ya kitap okur ya da uyurdu. Bana,

– Hiçbir şey yok Bay Aronnax. Bir hayvan olsa bile onu görmek için ne kadar şansımız var ki! Onu en son görelî iki ay oldu. Şimdi çok uzakta olmalı, dedi.

27 Temmuz'da ekvatoru geçtik. Gemi, daha batıya doğru yol aldı ve Çin Denizi'ne doğru gitmeye başladık.

Canavar en son buradagörölmüştü.

Mürettebat hiçbir şey yiyip içmiyor ve uyumuyordu. Her biri günde yirmi kez canavarı görmeyi düşünüyordu.

Gemi, üç aydan beri Pasifik sularında yol alıyordu. Büyük bir hayvana, fırtına kalıntısına, denizaltı odasına benzeyen hiçbir şey yoktu ortada. Hiçbir şey...

Ekip, böylece cesaretini kaybetti. Lincoln'a artık inanılmıyordu. Abraham Lincoln, her şeyi başarmak için yapılmıştı. Görevliler Kaptan'a geri dönmek istediklerini söylediler. Kaptan üç gün daha izin istedi. Üç günde canavar kendini göstermezse geri dönelecekti.

İki gün geçmesine rağmen ortada hiçbir şey yoktu. Gece olmaya başlamıştı. Büyük bulutlarayı saklıyordu. Ben öndeydim ve Conseil de yanımdaydı.

Bana,

- Beyim, bu kaybedilen zaman olmasaydı, çoktan Paris'te olacaktık, dedi.

- Haklısın Conseil. Bizimle alay edecekler.

- Mutlaka alay edecekler beyimle ve...

Conseil sözünü bitiremedi. Sessizliğin ortasında Ned Land bağırdı:

- Oh! Beklediğimiz şey rüzgârın altında, bizden fazla uzakta değil...

Bu bağırişla bütün ekip, zıpkıncıya doğru koştu. Mühendisler ve ateşçiler de koştular. Dur emri verilmişti.

Gece derindi fakat Ned Land yanılmamıştı.

Eliyle gösterdiği cismi gördük. Sancaktan 200 metre ileride, deniz dipten aydınlatılıyor gibiydi.

- Bu ışıltının nedeni elektriktir, dedim. Bakın bakın!.. Işık hareket ediyor ve bize doğru geliyor.

O anda gemiden bir cıgılkı yükseldi. Kaptan hemen emir verdi. Böylece gemi yön değıştirdi ve ışıktan uzaklaştı.

Fakat ben yanılmıştım. Gemiyi itmek istiyor ama hayvan onu iki kat fazla bir hızla izliyordu. Sessiz ve hareketsiz kaldık.

Hayvan bizimle oynuyor ve âdeta daha hızlı gidiyordu. Üzerimize gelip gidiyor, geminin altından geçiyordu. Her an bize çarpabilirdi.

Kaptan'ın yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

– Bay Aronnax, dedi. Şimdi bu hayvanla nasıl uğraşmak gerektiğini bilmiyorum. Bu, bir elektrikli Lincoln. Onu gece avlamak istemiyorum. Gündüzü bekleyelim.

Kimse uyuyamıyordu. Gece saat yarımaya doğru hayvanın ışığı ortadan kayboldu. Ama sabaha karşı balinaların çıkardıkları gürültüler duyulmaya başlandı.

Hepimiz av için sabaha kadar hazırlanmıştık. Ned Land, bütün geceyi zıpkınını sıvırtmakla geçirdi. Saat altıda gün yükseldi. Etrafı kalın bir sis tabakası kapladı. Saat sekizde sis kalkınca Ned Land bağırdı:

– ● arkada, sol tarafta!

Herkes ona baktı. Gemiden bir buçuk mil uzakta siyah, uzun bir gövde görünüyordu. Kuyruğu gemiyi dövmekteydi.

Gemi onun yanına geldi.

Kaptan:

– Ateşleri kuvvetlendirin, tam yol ileri, diye bağırdı.

Sonunda av başlıyordu. Abraham Lincoln, hayvanın üzerine gitti. Fakat o da harekete geçmekte gecikmedi ve biz ondan çok uzakta kaldık. Bu izleyiş uzun süre devam etti. Kaptan makiniste, makinelerin buhar basıncının artırılması emrini verdi. Gemi, neredeyse bin parçaya ayrılacak kadar hızlı gidiyordu.

– Ehl! Şimdi bu hayvanın topun güllelerinden daha hızlı gidip gitmeyeceğini öğreneceğiz, dedi Kaptan.

Hayvan birçok defa yanına yaklaşmamıza izin verdi. Ama zıpkıncı tam onu vuracağı zaman tekrar hızlanıyordu. Sonunda gece olmuştu. Bu defa top atışı hazırlıkları yapıldı. İlk gülle canavarın üstünden geçti. İkincisi, ona isabet etti ama pek tesir etmedi. Canavar akşama doğru sakinleşti. Gemi sessizce onun yanına yaklaştı. Ned Land, zıpkınını hayvana fırlattı. Gemi sallandı, küpeşteye su dolmaya başladı. Tam o sırada denize düştüm.

İyi bir yüzücü olduğum için iki ayak çırpışıyla su yüzüne çıktım. Gözlerimle gemiyi aradım.

Denize düştüğüm görülmüş müydü acaba? Gece çok ürkütücüydü.

Kendimi kaybettim ve,

– İmdat, imdat, diye bağırdım.

Elbiselerim beni rahatsız ediyordu. Nefes alamıyordum.

Ağzım su doldu ve ben artık boğuluyordum. O zaman yukarıya çekildiğimi hissettim ve şu sözleri duydum:

– Eğer beyim elini omzuma koyarsa daha iyi yüzebilir.

Bu benim sadık Conseil'imdi.

– Sensin, dedim. Sensin!..

– Benim, beyimin emrimde olduğum için onu izledim.

– Ya gemi?

– Beyim onu unutsa çok iyi olur. Denize düştüğüm zaman denizcilerin, "Pervane ve dümen kırıldı!.. Gemi kullanılamıyor!" diye bağırdıklarını duydum. Gemi kim bilir nereye sürüklendi?

– Yani kaybolduk öyle mi?

Conseil'in bu rahatlığı beni de etkiledi. Artık daha güçlü yüzüyordum. Ama ıslanmış elbiselerim beni rahatsız ediyordu. Conseil onları bıçakla kesti.

Her seferinde birimiz yüzmeye karar verdik. Biri ittiği zaman diğeri onun sırtında duruyordu. Bu yüzme gün yükselele kadar tam sekiz saat sürdü.

Artık sabah oluyordu ve ben çok yorulmuştum.

Conseil:

– İmdat, imdat, diye bağırdı.

Birisi, Conseil'in çağırısına cevap verdi. Beni arkasından çekiyordu fakat benim gücüm tükenmek üzereydi. O zaman sert bir gövdeye dokundum. Beni su yüzeyine çektiler. Çok

şükür ki nefes alabiliyordum. Gözlerimi açtım ve tanıdık bir yüz gördüm.

– Ned!

– Benim, bayım!

– Siz de mi gemi sallanırken denize düştünüz?

– Evet Profesör. Şansım varmış ki ayağımı Lincoln'a basmışım. Onun çelikten yapılmış olduğunu gördüm.

Bu doğrudu. Üzerinde durduğumuz gövde siyah metalden yapılmıştı. Bu canavar, bir hayvan değil insanlar tarafından yapılmış bir denizaltıydı.

– Bu aracın içinde makineler ve bir ekip var, dedim.

Zıpkıncı:

– Tabi, fakat üç saatten beri bu ekip hiç kımlıdamadı, diye cevap verdi.

O anda pervane çalışmaya başladı. Gemi hareket etti.

Peki, şimdi denizaltı ekibini varlığımızdan nasıl haberdar edecektik?

Sonunda bu uzun gece bitti ve gün yükseldi. Omurganın bir parçası açıldı ve bir adam görüldü. Bir çığlık attı ve yeniden içeri girdi.

Biraz sonra sekiz güçlü adam sessizce yanımıza geldi ve bizi korkunç araçlarına götürdüler. Adamlar bizi hızla içeri çekti. Çok korkmuştum. Kiminle, ne işimiz vardı? Çelik kapak üzerimize kapandı. Artık hiçbir şey görmüyordum.

Demir bir merdivenden aşağı indim. Ned ve Conseil beni takip ediyordu. Bir kapı açıldı sonra da büyük bir gürültüyle üzerimize kapandı.

Ned Land, çok sinirli bir şekilde,

- Kim bu adamlar, diye haykırdı. Yabancıları ne kötü karşılıyorlar. Çok şükür ki bıçağım var. Bana elini sürene...

- Sinirlenmeyin, dedim. Nerede olduğumuzu öğrenmeyi deneyelim.

Hiçbir yeri görmeden yürüyordum. Demir bir duvar, masa ve iskemleler... Ne kapı var ne pencere. Hücremiz birden aydınlandı. Tavandan gelen elektrikli bir ışık bu.

Kapı açıldı ve içeriye iki adam girdi.

Biri küçük, geniş omuzlu ve siyah saçlı, öteki büyük, geniş alınlı ve sakindi. Kendinden emin ve cesur bir hâli vardı.

Bu adamların elbiseleri, bilmediğim bir kumaştan dikilmişti. Deriden ayakkabılar giiyorlardı. Şef bize baktı ve arkadaşlarıyla anlamadığım bir dilde konuştu.

Onlara hikâyemizi Fransızca olarak anlattım.

Adamlar bizi sessizce dinlediler. Sözlerimi bitirdiğim zaman hiçbir şey söylemediler. Ned, benim dediklerimin aynısını İngilizce olarak tekrar etti. Homurdandı, bağırdı ve aç olduğumuzu anlatmaya çalıştı. Adamlar hiç cevap vermediler. Almanca bilen Conseil de sırası gelince derdimizi anlatmaya çalıştı.

Her zaman olduğu gibi cevap vermediler.

O zaman Latince anlatmayı denedim. Sonuç değişmedi.

İki adam kendi dillerinde birkaç kelime konuştuktan sonra çekip gittiler. Kapı tekrar kapandı.

Ned Land yine sinirlendi.

– Nasıl, diye bağırdı. Onlarla Fransızca, İngilizce, Almanca ve Latince konuşuluyor ve onlar hiç cevap vermiyorlar!

– Sakin ol Ned, kızgınlığın hiçbir yararı olmaz bize, dedim.

O anda kapı açıldı. Bir garson görüldü. Bize giyecek getirdi, giyindik. Bu arada masayı da hazırladı.

Masada ne ekmek vardı ne de şarap. Sadece berrak bir su vardı. Bazı tabaklarda balık görüyordum. Diğer tabaklarda ne olduğunu bilmiyordum.

Biraz bir şeyler yedik ve yere yatıp uyuduk.

İyice dinlenmiş olarak ilk önce ben uyandım. Arkadaşlarım hâlâ uyuyordu. Hücremizde hiçbir şey değişmemişti.

Hava çok ağırdı. Zorlukla nefes alıyordum. Kamaranın ve denizaltının havasını değiştirmek lazımdı. Ama bu nasıl olacaktı? Ben bunu düşünürken birden deniz kokan temiz hava kamaraya doldu. Derin derin nefes aldım.

Ned ve Conseil de uyandılar.

Conseil her zamanki kibarlığıyla,

– Beyefendi iyi uyudular mı, diye sordu.

– Evet, iyi uyudum. Ya sen Ned Land?

– Derin bir uyku uyudum. İçime çektiğim hava deniz kokuyor! Saat kaç? Belki de akşam yemeği vaktidir.

– Şuna kahvaltı vakti desek daha doğru olur. Yirmi dört saatten fazla uyuduk galiba, dedi Conseil.

– Akşam yemeği veya kahvaltı, fark etmez. Garson birinden birini getirsin, dedi Kanadalı. İki yemeğe de hakkımız var. Ben ikisini de yiyeceğim.

– Çok iyi! Bekleyelim bakalım. Bizi açlıktan öldürmeyecekler ya!..

– Zamanında güvertede olmamız lazım. Bekleyelim, dedi Conseil.

– Sizi burada daha iyi tanıyorum, dostum Conseil. Her zamanki gibi sakinsiniz ve hiç şikâyet etmiyorsunuz.

– Şikâyet etmek neye yarar ki, diye sordu Conseil.

– Bakın Bay Aronnax! Bütün bunlardan sonra siz ne düşünüyorsunuz?

– Bu rastlantının bize önemli bir sırrı öğrettiğini tahmin ediyorum. Bu sır bizim hayatımızdan daha önemli ise bizi öldürebilirler. Şu anda yapacak başka bir şey olmadığına göre bekleyip neler olacağını görelim.

– Kendimizi kurtarabiliriz.

– Bu su altı hapishanesinden kurtulmak bana imkânsızmış gibi görünüyor.

– O zaman bu hapishanede kalmalı ve gardiyanlarımızı dışarı atmalıyız.

– Bu da imkânsız. Beklerken sakın olacağınıza ve sinirlenmeyeceğinize söz verin Ned.

– Size söz veriyorum Bay Profesör!

Konuşmadan bekliyorduk. Herkesiçinedönmüş, düşünüyordu. Fakat zaman yavaş yavaş geçiyordu. Ned’in siniri gittikçe artıyordu. Sesleniyor, bağıırıyor, duvarları yumrukluyordu ama hiç kimse cevap vermiyordu.

Sonunda kapı açıldı ve garson göründü. Kanadalı, onun üstüne atladı. Onu yere yatırıp boğazma sarıldı.

O zaman Fransızca olan şu kelimeleri duyduk:

– Sakin olun Bay Ned ve siz Bay Profesör! Beni dinleyin şimdi..

Bize bunları söyleyen güverte kaptanıydı. Ned Land, ayağa kalktı. Garson tek kelime söylemeden dışarı çıktı.

Şaşkın bir hâlde bekliyorduk.

Kaptan bize baktı ve,

– Baylar, Fransızca, İngilizce, Almanca ve Latince biliyorum. Size ilk defa cevap veriyorum. Fakat yine de kararsızım. Bana üçünüz de aynı hikâyeyi anlattınız. Kiminle ne işim olduğunı biliyorum. Ben bütün insanları terk etmiş bir adamım. Siz benim gemime geldiniz...

– İstemeden, dedim.

Yabancı:

– Hayır, diye cevap verdi. İstemedi değil. Abraham Lincoln beni avlıyor. Siz de o gemideydiniz ve Ned Land, beni zıpkınlıyordu.

– Bayım, birçok kaza, öldürülmesi gereken bir deniz canavarının olduğunu düşündürdü bize. Biz bu canavarı arıyoruz.

– Belki fakat geminiz bu denizaltıyı bir canavar gibi avlayacaktı. Sizi düşman olarak görme hakkına sahibim. Sizi denize atabilirdim ama güverteme almayı uygun buldum.

– Ama biz, ailemizi, arkadaşlarımızı, ülkemizi bir daha göremeyecek miyiz?

– Hayır bayım!

– Biz de burada kalacağımıza söz vermiyoruz. Kurtulmaya çalışacağımızdan emin olabilirsiniz.

– Bunu size tavsiye etmem. Siz Bay Profesör, bu rastlantıdan şikâyetçi olmazsınız. Denizin altında seyahat edeceksiniz. Her gün bir önceki günden daha ilginç olaylar yaşayacaksınız. Hiç kimsenin görmediği şeyler göreceksiniz.

Bu sözler hoşuma gitti ve sordum:

– Bayım, size nasıl hitap edelim?

– Ben Kaptan Nemo'yum ve siz Nautilus'tasınız.

Kaptan garsona seslendi ve ona kendi dilinde bir şeyler söyledi. Ned ve Conseil'in kamarasında yemek hazırıldı.

Ben Kaptan'ı izledim ve çok iyi dekore edilmiş bir yemek salonuna geldik.

Kaptan Nemo:

– Oturunuz ve yiyiniz, dedi.

– Bunların hepsini denizden mi sağlıyorsunuz?

– Evet Bay Profesör, deniz beni giydiriyor ve karnımı doyuruyor. Denizi çok severim, hayat doludur. Dünya onunla başladı, onunla bitecek. Denizın otuz metrealtında sükûnet var. Orada başkan yok. Orada kendimi özgür hissediyorum.

Kaptan bir an durdu ve sonra ilave etti:

– Nautilus'u görmek istiyorsanız beni takip ediniz.

Kaptan kalktı. Ben de onu takip ettim. Biraz sonra bir salona girdik. Burası bir kütüphaneydi ve baştan başa kitap doluydu.

– Kaptan Nemo, dedim. Çok güzel bir kütüphane burası. Burada altı yedi bin kitap var.

– On iki bin Bay Aronnax. Kitaplarımı kullanabilirsiniz.

Kaptana teşekkür ettim. Her dilden kitap vardı. Bu kitaplar büyük bilginlerin eserleriydi.

– Bu salonda sigara da içebilirsiniz. Bunu için ve güzel olup olmadığını bana söyleyin.

– Çok güzel ama tütün değil.

– Bir deniz bitkisinin ürünü.

Bu sırada Kaptan Nemo bir kapı açtı ve çok büyük bir

salona girdik. Burada yağlı boya tablolar, müzik kitapları, bitkiler ve deniz kabukları vardı.

Büyük bir zevkle bu harika şeylere bakıyordum.

Kaptan Nemo bana,

– Bütün bunları denizlerden kendi ellerimle topladım, dedi.

– Kaptan, dedim, bir sürü makineler görüyorum. Geminin nasıl çalıştığını bana gösterir misiniz?

– Aynı makineler odamda da var. Orada anlatırım. Ama önce gidip odanızı bir görün. Nautilus'un nasıl çalıştığını sonra görürsünüz.

Kaptan Nemo'yu takip ediyordum. Beni geminin ön tarafına doğru götürüyordu. Orada, yataklı, rahat bir odaya girdim. Burada yıkanmak için bir lavabo ve diğer eşyalar da vardı.

– Odanız benim odamın yanındadır.

Kaptanın odasına girdim. İçinde demir bir yatak, bir çalışma masası, birkaç mobilya vardı.

Kaptan bana bir koltuk gösterdi ve,

– Oturunuz, diyerek anlatmaya başladı. Beyefendi, dedi Kaptan Nemo. İşte Nautilus'u yüzdürmek için gerekli makineler. Termometre, barometre, gece ve gündüz dürbünleri de dâhil.

– Evet, bunları biliyorum. Manometre değil mi şu?

– Tabi, Nautilus’un bulunduğu derinlikte, suyun üstündeki basıncı ölçüyor. Ötekileri de açıklamam lazım. Gemimde öyle kuvvetli bir şey kullanıyorum ki ona her istediğimi yaptırıyorum. Bu kuvvet beni aydınlatıyor, ısıtıyor ve makinelerimi çalıştırıyor. İşte elektriğin gücü!

– Fakat makineler aşınabilir. Yedek parçaları nasıl buluyorsunuz? Hiç karaya çıkmıyorsunuz ki?

– Elektriği üretmem için gereken her şeyi bana deniz veriyor. Elektrik Nautilus’a ısı, ışık, hareket, kısaca hayat veriyor.

– Peki, aldığınız hava?

– Onu da üretebilirim. Fakat gerekli değil. İhtiyacımız olduğu zaman suyun yüzeyine çıkıyoruz. Deniz altındayken de hava depo edebiliyoruz. Her şey elektrikle işliyor. Güvertede gördüğünüz şu alet, Nautilus’a hız sağlıyor. Daha bitmedi. Benimle geminin arkasına gelin.

Onu takip ettim. Denizin ortasında demir bir merdiven vardı.

– Bu merdiven gövdeye sıkıca bağlanmış bir kayığa gider. Bu kayık su üstüne çıkabiliyor. Onu gezmek ve avlanmak için kullanıyorum, dedi.

– Ya dönmek için?

– Elektrikli bir ip beni Nautilus’a bağlıyor. Dönmek istediğim zaman gemiye telefon ediyorum. Gelip beni alıyorlar.

Conseil ve Ned Land'ın odalarının yanından geçtik. Yemeyiyorlardı. Mutfak, tuvaleti sonra da posta servisini gördük. Odanın tam gerisinde makineler ve aynı zamanda mimar olan kaptanın gemisini yönetmesi için gerekli bütün aletler duruyordu. Oda yirmi metre boyundaydı ve iki bölüme ayrılmıştı.

– Elektrik sayesinde denizaltım saatte 50 mil hız yapıyor.

– Hızlı gitmek önemli değil, nereye gittiğinizi de görmeyiz lazım. Bir yere çarpmadan veya basınca bu kadar dayanarak çok derine nasıl inebiliyorsunuz? Tekrar su yüzüne nasıl çıkıyorsunuz? Bu bir sır mı, diye sordum.

– Hayır, diye cevap verdi Kaptan. Salonagelin ve öğrenin.

Bir müddet salonda oturduk. Kaptan bana Nautilus'un modelini göstererek,

– Benim gemim yuvarlak, çok uzun, uçları sivri bir puro gibidir. Uzunluğu 70 metre, eni ise 8 metredir. İki çelik tabakadan meydana geliyor; biri içte diğeri dışta. Bunlar da onun daha sağlam olmasını sağlıyor. Batmak istediğim zaman su depolarını dolduruyorum.

– Ama yüksek bir basınç onu parçalayabilir.

– Hayır, istediğim derinliğe inebiliyorum, yukarı çıkmak istediğim zaman da depodaki suyu boşaltıyorum.

– Ama suyu boşaltmak için bir kuvvet lazım...

– Büyük bir kuvvet. Elektrik gibi. Makinelerinki yetersiz.

– Size, Nautilus’a nasıl manevra yaptırıldığını açıklayayım. Yanlara yönelmek için geniş bir dümen kullanıyorum. Aşağı, yukarı gitmek için ise içten manevra yaptıran iki dümeni Nautilus’un iki kenarına yerleştirdim.

– Suyun dibinde pilot nasıl yol alıyor?

– Dört tarafı cam olan bir kabinde bulunuyor. Cam, çabuk kırılmasına rağmen basınca dayanıyor.

– Derinde önünü nasıl görüyor?

– Arkasındaki elektrik lambası yarım mil uzaklığa kadar olan mesafeyi aydınlatıyor.

– Harika! Fakat Nautilus’la Scotia’nın çarpışmasını istediniz mi?

– Hayır, çarpışma istemedim.

– Ya Abraham Lincoln?

– Beni kovalıyorlardı, kendimi korudum. Meydanagelen hasarı gelecek olan limanda tamir ettirim.

– Kaptan, Nautilus harika bir gemi!

– Evet, ben aynı zamanda mühendisim. Gemiyyapan da bu geminin kaptanıdır. Nautilus’u kendi oğlum gibi severim.

– Nautilus’u gizlice nasıl yaptırdınız?

– Her parçası dünyanın değişik limanlarından geldi. Atölyemi okyanusta bilinmeyen küçük bir adaya kurdum. Arkadaşlarım ve ben geminin yapımını bitirdikten sonra geride kalan her şeyi ateşe verdik.

– Geminiz çok pahalıya mal oldu herhâlde?

– Çok pahalıyal..

– O zaman siz çok zenginsiniz, Kaptan?

– Sonsuz derecede zenginim.

– Pasifik Okyanusu’nda bu denli esrarengiz bir şekilde dolaşacaktım Profesör Bey, dedi Kaptan Nemo bana. Yolculuğun başlangıç noktasını haritada işaretleyeceğiz. Şimdi saat on ikiye çeyrek var. Yeniden suyun yüzüne çıkacağız.

Demir merdiveni tırmanarak Nautilus’un güvertesine çıktım Deniz çok güzel, gökyüzü açıktı. Ufukta hiç bulut yoktu. Ama ne bir ada ne de bir gemi görünüyordu. Bu sırada Kaptan beni çağırdı ve salona birlikte indik.

– Bay Aronnax, bugün 8 Kasım. Deniz altındaki yolculuğumuz saat on ikide başlayacak. Araştırmalarınıza başlayabilirsiniz. Salon size aittir.

Yalnız kaldığımda Kaptan’ı düşünmeye başladım. Kimdi bu adam? İnsanlardan neden kaçıyor? Ama bu soruların cevabını bir türlü bulamadım Deniz kenarında akıntılar vardı. Haritadaki işaretli bölgeden Kovro-Shivo denen siyah nehir geçiyordu. Nautilus işte bu nehri takip edecekti.

Ned Land ve Conseil kapının önünde hareketsiz bir şekilde salonun harikaliğini seyrediyorlardı. Ned Land bana Kaptan hakkında ne bildiğimi sordu. Ona hiçbir şey bilmediğimi söyledim.

Bu arada ışıklar söndü ve birdenbire salon aydınlığa büründü. Denizin dibi ortaya çıktı. Allah'ım, bu ne güzel bir manzara böyle!

Kanadalı:

– Ya balıkçılar, dedi. Balık göremiyorum.

Conseil:

– Sizin için önemli değil, diye cevap verdi. Siz onları tanımıyorsunuz.

İki arkadaş, kimin balıkları daha iyi tanıdığı hakkında tartışmaya başladılar. İkisi de balıkları tanıyordu ama farklı özelliklerini.

Sonra balıklar görüldü. İki saat boyunca bir balık ordusu Nautilus'u takip etti. Biz de bu güzel manzarayı seyrettik.

Birdenbire camlar kapandı ve salonun ışıkları yeniden yandı. Kabinlerimize geri döndük. Akşam yemeğim beni bekliyordu. Yemeğiyedikten sonra biraz okudum ve yazdım. Sonra uyuyakalmışım.

Ertesi sabah uyandıgımda Conseil beni görmeye geldi. Kanadalı'nın hâlâ uyuduğunu söyledi.

Kaptan Nemo'yu bugün göreceğimi sanıyordum. Giyindim ve salona gittim. Ama orada hiç kimse yoktu.

Gün, olağan bir şekilde geçti. Nemo gelmedi, salonun pencereleri de hiç açılmadı.

Ertesi gün 10 Kasım'dı. O gün de bir değişiklik olmadı.

Kimseyi görmedim. Ned ve Conseil benimle kaldılar. Ben de hikâyemizi yazmaya başladım.

11 Kasım... Temiz hava bize, yine hava değişikliği için su üstüne çıktığımızı hatırlattı.

Güverteye çıktığımda saat altıydı.

Birisinin merdivenleri çıktığını duydum. Birtayfa bütün dikkatiyle bana bakarak şu sözleri söyledi ve kayboldu: "Nautron respoclorni crich."

Odama geri döndüm. Beş gün aynı şekilde geçti. Kaptan hiç gözükmeydi. Sonunda ayın on altısında masamda şu mektubu buldum:

Bay Profesör Aronnax, Nautilus

16 Kasım 1867

Kaptan Nemo, yarın sabah Crespo Adası ormanlarında yapılacak avda kendisine eşlik etmenizi rica eder. Arkadaşlarınız da sizinle orada bulunacak.

Kaptan Nemo

– Evet demek lazım, dedi Ned Land. Suyun üstüne çıktığımızagöre kurtulmaya çalışırız.

Ned Land ve Conseil gittiler. Akşam yemeğini dilsiz kamarot getirdi. Yemekten sonra uyudum.

Sabah giyinip salona indim. Kaptan beni bekliyordu.

– Ormana, yani yeryüzüne mi gidiyorsunuz, diye sordum.

– Benim ormanlarım suyun dibindedir, dedi.

– Peki biz oraya yürüyerek mi avlanmaya gideceğiz.

– Gelin kahvaltınızı edin, ben size nasıl olacağını anlattım.

Kahvaltıdan sonra bana döndü ve,

– Suyun dibine inmek için çelik tüplere basınçla doldurulmuş hava kullanıyorum. Tüpleri sırtımda taşıyorum. Rhumkorff denilen bir lambayı aydınlatmak için kullanıyorum. Tüfek olarak da su altına basınçla elektrik yüklü toplar fırlatan bir aletim var, dedi.

– Sizinle tartışmıyorum artık, sizi izleyeceğim, dedim.

Başka bir kabine gidip yolculuk kıyafetlerimizi giydik.

Kabinde on üç adet su altı giysisi vardı. Ned Land, bunları giymek istemedi. İki kişi bize bu ağır kauçuk giysileri giymemiz için yardım etti. Kaptan Nemo, bir arkadaşı, Conseil ve ben kıyafetlerimizi giydik. Başımıza üç yuvarlak camlı metal bir başlık taktık. Lamba kemerimizde, tüfek elimizde gitmeye hazırдық. Yan kabine geçtik. Kapısı kapalıydı. Deniz suyu içeri girdi ve bizi sardı. Başka bir kapı açıldı ve biz suyun dibine indik.

Kaptan Nemo önde yürüyor, arkadaşı da bizi iki adım geriden takip ediyordu. Conseil ve ben birbirimizden ayrılmadık. Suyu delip geçen güneş ışınları denizin dibini

aydınlatıyor ve 100 metre ileriye görmemizi sağlıyordu. İnce kumun üstünde on beş dakikayürüdük. Nautilusgörünmez oldu. Saat sabahın onuydu. Güneş ışınlarının aydınlattığı kabuklar, yosunlar ve taşlar harika renkler yansıtıyordu. Conseil ile durup bu manzarayı seyrettik. Sonra tekrar yüzmeğe başladık.

Nautilus'tan ayrılalı bir buçuk saat olmuştu. Güneş batmaya ve ışık azalmaya başlamıştı. Sonunda 100 metre derine ulaştık. Basınç çok yüksekti. Fakat hiçbir şey hissetmiyordum. Elbiseler çok güzel yapılmıştı. Sadece parmaklarımı oynatmaktazorluk çekiyordum. İki saattirbu ağır elbiseyle yürüyordum, hiç yorulmamıştım.

300 metre derinliğe indik. Güneş ışıkları görünmez oldu. Ama birbirimiz hâlâ görüyorduk. Bu yüzden lambaları yakmak gerekmiyordu.

Kaptan Nemo, durup yanına gelinemi bekliyordu. Parmağının ucuyla bana ileriye gösteriyordu. "Gösterdiği yer, herhâlde Crespo Adası'nın ormanı olmalı." diye düşündüm.

Ormanın kenarına geldik. Kaptan Nemo burasının kendine ait olduğunu düşünüyordu. Zaten burayı ondan kim alabilirdi ki?

Orman, ağaca benzeyen büyük bitkilerden meydana geliyordu. Hepsi okyanusun yüzeyine doğru uzanmıştı. Yer, taşlarla kaplıydı ve etrafkaranlıktı. Sinek balıklar daldan dala

uçuyor ve her adımımızın altından bir balık ortaya çıkıyordu. Bir saat sonra dinlenmek için mola verdik. Ben çok mutlu oldum. Ama konuşmak imkânsızdı. Büyük metal başlığımı Conseil'inkine dayadım. Gözlerini gördüm. Cesur bir gençti, bana gülümsedi. Dört saattir yürümemize rağmen hâlâ acıkmayışımıza hayret ettim. Sadece uyukum vardı ve başımı yere koydum. Ötekiler de benim gibiydiler. Uyuyakaldım.

Uyandığımda, üzerime atlamak için hazır bekleyen ve gözlerime bakan dev bir deniz önümceğiyle karşılaştım. Kaptanın arkadaşı onu öldürdü.

Sonra yola devam ettik. Yer, yokuş gibi devamlı iniyordu. 50 metre derinliğindeki dar vadiye geldiğimizde saat on beşti. Lambalarımızı yaktık. Deniz 25 metre ileriye kadar aydınlandı.

Derine inmeye devam ediyorduk. Saat on altı civarında taş bir duvarın önüne geldik. Bu, adanın ayağıydı.

Suyun yüzeyine doğru 15 metre derinliğe çıktık. Avlanacak bir hayvan bile göremiyordum. Birden Kaptan Nemo'nun tüfeğini omzuna koyup ateş ettiğini gördüm. Bir hayvan önümüze düştü. 1,5 metre uzunluğunda bir su samuruydu bu. Kulakları kısa, gözleri yuvarlaktı. Kaptanın arkadaşı hayvanı sırtına aldı ve yola koyulduk.

Bir saat sonra Kaptan, yine suyun üzerinde uçan bir kuşa nişan aldı. Ölü albatros ayağımızın dibine düştü. İki

tehlikeli köpek balığından saklanmak için yere yattık. Bizi görmeden geçtiler. Ne büyük mutluluk!

Yarım saat sonra Nautilus'a ulaştık. Açlıktan, yorgunluktan ve uykusuzluktan ölüyordum. Bu harika geziden dolayı duyduğum memnuniyetle odama çıktım.

Bugün 16 Kasım. Güverteye çıktım. Kaptan Nemo ve bütün tayfalar toplandılar. Ağları çekmeye başladılar. Hepsi değişik ülkelerden gelmişti ve anlamadığım dilleri konuşuyorlardı.

Ağlardan 500 kilodan fazla balık çıktı. Av bitmiş, hava almıştık. Tekrar denizin dibine inebilirdik.

– Şu okyanusa bakın, hayat işte bu, dedi Kaptan Nemo büyük bir heyecanla.

Sonra da,

– Buranın derinliğini biliyor musunuz, diye sordu.

– Kuzey Atlantik'te 8000 metreden fazla, Akdeniz'de 2500, Güney Atlantik'te 15000 metre, diye cevap verdim.

– Size daha müthişini göstereceğim, dedi.

Merdivenlere yöneldi ve inmeye başladı. Onu izledim. Birlikte salona girdik. Gemi tekrar suyun dibine battı. Günler hatta haftalar boyunca Kaptan Nemo'yu çok az gördüm. Haritadan, Nautilus'un yolunu takip edebiliyordum. Conseil ve Ned Land ile saatlerce oturduk. Salonun camları her gün açıldı ve biz de denzin dibini seyrettik.

26 Kasım

Bugüne kadar 4000 kilometreden fazla yol almıştık. Hawai Adalarıyla markizleri, sabah güvertede hava alırken gördüm.

Ekvator'dan 1 Aralık'ta geçecektik. Nautilus'un yolu güneydoğuya doğruydı. Ayın dokuzunu onuna bağlayan gece milyonlarca kalamar balığına rastladık. Gemi, saatlerce onların aralarında yol aldı.

11 Aralık

Salonda kitap okuyordum. Conseil beni çağırdı ve dışarı bakmamı söyledi. Kalkıp baktım Elektriğin aydınlığında, suyun ortasında duran büyük ve siyah bir şey gördük.

– Bu bir gemi, dedim.

Kanadalı:

– Evet, diye cevap verdi. Fırtınaya yakalanmış.

Ned Land yanılmıyordu. Üzücü bir sahneydi bu. Küpeştede boğulmuş bir adam ve çocuğu hâlâ kucağında olan bir kadının cesetleri duruyordu. Köpek balıkları gelmeye başlamıştı bile.

Nautilus'un izlediği yol boyunca birçok defa yine aynı sahnelerle karşılaştık. Sık sık fırtınaya yakalanmış gemiler ve derinlerde bunların binlerce parçalarını gördük.

Pasifik Okyanusu'nun bu bölümünde mercanların oluş-

turduğu bir sürü ada vardı. Mercanlar çok ufak hayvanlar olmalarına rağmen zamanla büyük taş duvarlar oluştuyorlardı. Bu taşlar suyun yüzeyine ulaşınca adaları meydana getiriyorlardı. Başlangıçta adaların yüzeyinde hiçbir şey yoktu. Deniz ve rüzgâr bir tohum getirince bitkiler ve hatta ağaçlar yetişti. Önce kuşlar geldi daha sonra da hayvanlar ve insanlar. Conseil bana merakla bu adaların oluşması için gereken zamanı soruyordu. Ben de ona, bu duvarın 4 milimetresinin oluşması için bir asır gerektiğini söyledim.

– Yani bu adaların oluşması için kaç yıl gerek, diye sordu hayretle.

– Aşağı yukarı iki bin yıl Conseil, dedim.

11 Aralık'ta Pomotou Adalarının ve ağaçlarla kaplı Clermont Tonnerre'in yanından geçtik. Akşama doğru adalar görünmez oldu. Nautilus, rotasını değiştirerek kuzeybatıya doğru yol almaya başladı.

15 Aralık

Sosyete Adalarını ve Pasifik'in en güzel adası olan Tahiti'yi geride bıraktık.

25 Aralık

Gemi Nouvelles Herbideslerin ortasından geçiyor. Bugün Noel ama gemide kutlama yok. Ned üzgün.

Sekiz gündür Kaptan Nemo'yu görmedim.

27 Aralık

Sabah salonda oturmuş, haritadan rotayı inceliyordum. Kaptan içeri girdi. Parmağını haritada bir yere koyarak,

– Vanikoro, dedi. Peru gemilerinin fırtınada battığı yer.

– Adaları görebilir miyim, diye sordum.

– İsterseniz tabi Profesör.

– Ne zaman Vanikoro’da oluruz?

– Oradayız zaten.

Kaptan’la güverteye çıktım.

27’yi 28 Aralık’a bağlayan gece Vanikoro’yu son sürat terk ettik.

Tarih 1 Ocak 1868

Sabah erken saatlerde güvertede idim. Conseil yanıma geldi.

– Beyefendi iyi seneler dilememe izin verirler mi?

– Teşekkür ederim. İyi seneden ne anlıyorsun? Bu gemiden kurtulmamızı sağlayacak bir yıl mı yoksa tam tersi bu yolculuğa devam ettirecek olan mı?

– Ne diyeceğimi bilemiyorum Profesör. İki aydır bir sürü harikalar gördüm. Bence devam etmek enteresan olacak.

– Ned Land ne düşünüyor?

– O, tam tersine kaçıp kurtulmayı düşünüyor. Bence kalmak istiyorum. Yani yeni yıl ikimizden birine mutluluk getirecek.

Bu sözlerden sonra uzaklaşıp gitti.

Mercan denizini geçiyorduk. Kaptan Nemo bana, Torre Boğazı'nı geçmek için Hint Okyanusu'na girmemiz gerektiğini söyledi. Bu boğaz, suyun üstüne çıkan kıyulardan dolayı çok tehlikeliydi. En cesur denizciler bile burayı geçmekten korkarlardı. Bu boğaz irili ufaklı adalarla doluydu ve Nautilus ağır ağır su üstünde ilerliyordu. İki arkadaşım ve ben güvertede bekliyorduk.

– İşte kötü bir deniz, dedi Ned Land. Nautilus için bile çok kötü.

Saat öğleden sonra üçü gösteriyordu. Gemi bir adanın yanından geçiyordu. Birdenbire bir çarpışma oldu. Kendimi yerde buldum. Nautilus, bir kayaya hafifçe bindirmişti ve yerinden kımıldayamıyordu. Kaptan yanıma geldi, her zamanki gibi sakindi.

– İşte bir kaza, dedim. Belki de yeryüzüne dönmek zorunda kalacağız.

– Hayır Bay Aronnax. Beş gün içinde dolunay çıkacak. Deniz yükselip bizi kurtaracak, dedi Kaptan.

– Şimdi ne yapacağız, dedi Ned Land.

– Kurtulmak için ayın beşini bekleyeceğiz.

– Kaçmanın tam zamanı.

– İmkânsız. Bu adada yaşayanlar çok vahşi. Bizi öldürebilirler.

– Hiç olmazsa avlanmaya gidebiliriz. Ben et yemek istiyorum.

– Kaptan’a bir söyleyelim. Bakalım ne diyecek.

Kaptan Nemo bu isteğe olumlu cevap verdi.

Ertesi gün, elimizde tüfeklerle adaya gitmek için kayığa bindik.

Saat sekiz buçukta adaya ulaştık. Önce, bulduğumuz bir koko (Hindistan cevizi) ağacının meyvelerini yedik ve içinden çıkan sütü içtik. Ned, kayığa da meyve taşımaya karar verdi. Ormana girdik ve iki saat boyunca rastgele yürüdük.

Yolda ekmek ağaçlarına rastladık. Ned, meyveleri iyi tanıyordu. Kuru ağaçlardan ateş yakıp bunları pişirdik.

– Göreceksiniz, ne kadar lezzetli olacak, dedi Ned.

İki dakika sonra pişmişlerdi.

– Bu ekmekler çok güzel ama ne yazık ki saklayamıyoruz, dedim.

– Evet, bunlardan hamur yaparsak daha uzun zaman dayanır. İstedikimiz zaman da pişiririz.

O zaman bu sebze ve meyvelerimiz az. Gidip biraz daha arayalım.

Öğleye doğru muz ve ananas bulduk.

Conseil:

– Artık eksiklerimiz kalmadı arkadaşım Ned, dedi.

– Bunların hepsi tatlı. Et nerede, diye sordu Ned Land.

Ormanı geçip yiyeceklerle yüklü bir hâlde saat beş sularında Nautilus'a ulaştık. Ortalıkta kimse yoktu. Odama gidip yemeğimi yedim ve uyudum.

Ertesi gün avlanmak için adaya geri döndük. Sabah erkenden yola koyulduk. Batı yamacına tırmandık. Yolda papağan ve güvercinlere rastladık. Conseil, iki güvercin vurup pişirdi. Biz de yedik.

Denize doğru dönerken Conseil, rengârenk tüylü bir cennet kuşunu yakalamayı başardı. Ned Land da bir domuzla bir iki ufak kanguru vurdu.

Saat altıya doğru deniz kıyısına indik. Ned, akşam yemeğini hazırlıyordu. Her şey çok güzel görünüyordu. Güvercinler, ekmek, ananas ve koko ağacının meyvelerinin sütü. Bütün bunlar bizi mutlu etmeye yetti.

– Bu gece Nautilus'a dönmeyelim, dedi Conseil.

– Hiç dönmeyelim, diye ekledi Ned Land.

Tam bu sırada ayağımızın dibine bir taş düştü.

Orman tarafına baktık. İkinci birtaş Conseil'in elindeki güvercin etini uçurdu. Hemen ayağa fırladık. Tüfeklerimiz omzumuzdaydı.

– Kayığa, diye bağırarak denize koştum.

Yirmi kadar yerli, ormanın kenarında belirdi. İki dakika kade kayığa ulaştık. Yiyecekleri yerleştirdik. Yirmi dakika sonra Nautilus'taydık.

Salona inip durumu Kaptan'a anlatmak istedim. Kaptan çok sakindi.

– Bay Aronnax, dedi. Nautilus'un yerlilerden çekinecek, korkacak bir şeyi yok.

Güverteye çıktım. Etraf çok karanlıktı. Yerliler adada bir sürü ateş yakmışlardı. Odama dönüp uyudum.

8 Ocak, saat sabahın altısı. Yerliler hâlâ oradalar. Daha da kalabalıklaşmışlar. Beş yüz, belki de altı yüz kişiler. Bir ikisi sallarla Nautilus'a yaklaştı.

Tabi ki kıyıya çıkamadık. Ned Land, durumdan hiç memnun değildi. Avdan getirdiği etleri hazırlıyordu.

Conseil'in yardımıyla berrak suda balık avlamaya çalışıyordum. Bir sürü deniz kabuğu bulduk. Birdenbire çok ender rastlanan harika bir kabuk buldum. Kendi kendime bunu Paris Müzesi'ne hediye etmeyi düşünürken yerlilerden birinin attığı taş Conseil'in eline isabet etti. Conseil tüfeğini kaptığı gibi yerliyi vurmak istedi. Bir insanın hayatının bir kabukla aynı değerinde olmadığını söyleyerek onu durdurdum.

Bu arada yirmi ufak sandal etrafımızı sardı.

– Kaptan'a haber vermek gerek, dedim.

Salona indim, orada kimse yoktu. Odasına gidip her şeyi anlattım.

– Ha, dedi sakın sakın. Pencereilerin kapaklarını kapamak yeter.

Emri yerine getirildi.

– Ama yarın sabah Nautilus’u havalandırmak için kapakları açmak zorundayız.

– Tabi ama korkmayın, içeri giremezler.

Ertesi sabah güvertede Ned Land ve Conseil ile karşılaştım. Kapaklara çıktık. Bu sırada bir yerli merdivene tırmanmaya çalıştı ama geriye doğru uçarak düştü. On arkadaşı daha tırmanmaya çalıştılar ama onlar da başaramadılar. Bunu sebebini anlamıştım Yerlilerin ayakları çıplaktı. Kaptan, metal merdivenlere elektrik vermişti.

Yerliler korkuyla kaçtılar.

9 Ocak

Deniz yükseldi. Nautilus denizin sürüklemesiyle kayalardan kurtuldu. Pervanesi suları dövdü ve hareket ettik.

10 Ocak

Nautilus son hızla batıya doğru yol alıyordu. Timor Adası’nı geçerek Hint Okyanusu’na yöneldik. Kaptan Nemo, denizin sıcaklığını ölçüyordu.

16 Ocak

Nautilus deniz yüzeyinin iki metre altında uyuyor gibi. Ben ve arkadaşlarım salonun penceresinden etrafı sey-

rediyoruz. Kapaklar açık ama lamba yanmadığı için etraf karanlık. Birdenbire canlı bir ışık, denizi aydınlattı. Deniz altındaki lambanın yandığını sandım. Ama hayır, Nautilus ışık saçan bir balık ordusunun arasından geçiyordu. Bu manzara saatlerce devam etti.

18 Ocak

Güverteleyim. Tayfalardan biri Kaptan'ı çağırarak ona ufluğu gösterdi. Kaptan dürbünle baktı. İki adam kendi dillerinde tartışıyorlardı. Ben de baktım ama denizin üstünde bir şey göremedim.

Kaptan Nemo'nun emriyle Nautilus daha hızlı gitmeye başladı. Salona inip bir dürbün aldım ve tekrar güverteye döndüm. Ama bakacak zaman bulamadım. Kaptan kızgınlıkla elimden dürbünü kaptığı gibi fırlatıp attı. Biraz sonra sakinleşerek bana döndü ve,

– Bay Aronnax, dedi. Sizi ve arkadaşlarınızı tekrar özgürlüğünüzü vereceğim zamana kadartutuklamak zorundayım.

– Karar sizindir, dedim.

Ned ve Conseil'in odasına gidip Nemo'nun kararını anlattım. Dört tayfa bizi ilk geldiğimizde kapatıldığımız odaya götürüp kapıyı üstümüze kilitledi.

Masa hazır. Sessizce yemek yedik ve beklemeye başladık.

Bu sırada odanın lambası söndü ve karanlıkta kaldık. Önce Ned Land sonra da Conseil uyumaya başladı. Bizi uyutmak için yemeğimize bir şey koymuşlardı herhâlde.

Kapakların kapandığını işittim. Üşümeye başladım ve uyuyakaldım.

Ertesi sabah uyandığımda kendimi odamda buldum. Gece nelerolduğunu hatırlamıyorum. Güverteye çıktım. Ned Land ve Conseil'i orada buldum. Onlar da uyanınca kendilerini odalarında bulmuşlardı ve bir şey hatırlamıyorlardı.

Havası değişince Nautilus tekrar denizin dibine daldı. Kaptan Nemo, görünürlerde yoktu. Saat ikiye doğru ben salondayken geldi. Üzgün ve yorgun görünüyordu. Bana doğru ilerledi ve,

– Bay Aronnax, siz doktor musunuz, diye sordu.

– Evet, dedim.

– Adamlarımdan birini muayene eder misiniz?

– Tabii

– Gelin öyleyse.

Kaptan beni bir odaya götürdü. Başından çok kötü yaralanmış bir adam yatakta yatıyordu. Dikkatle ona baktım.

– Ne düşünüyorsunuz, diye sordu Kaptan. Konuşabilirsiniz, bu adam Fransızca bilmiyor.

– İki saat içinde ölür, dedim.

– Hiçbir şeyonu kurtaramaz mı?

- Hayır.

Kaptanı bırakıp odama döndüm. Ertesi gün Kaptan, küpeştede bana arkadaşlarımla beraber bir deniz altı yürüyüşüne gelip gelmeyeceğimizi sordu. Gideceğimizi söyledik. Dalgıç elbiselerimizi giydik. Kaptan Nemo ve arkadaşları on iki kişiydiler.

Saat sekizdi. Deniz altında iki saat yürüdükten sonra 300 metre derinlikte bir mercan ormanına ulaştık.

Kaptan durdu. Tabibiz de durduk. ● zaman adamların omuzlarında uzun bir şey taşıdıklarını fark ettim.

Yerde mercanlar, yer yer dar ve uzun birikintiler oluşturmuşlardı. Burası bir mezarlıktı. Adamlar dün gece ölen arkadaşlarının cesedini taşıyorlardı. Kazma ile bir çukur kazdılar. Beyaz bir çarşafa sarılı cesedi çukura koyup diz çöktüler. Ceset, mercanlarla kaplandı. Saat 13'te geri dönmeye başladık.

İkinci Bölüm

Nautilus'tan Kaçış

Deniz altı yolculuğunun ikinci bölümü burada başlıyor. Nautilus'un kumandanının, insanların kabul etmek istemediği basit bir bilgin olduğunu düşünüyor du Conseil. Bence bu, Kaptan Nemo'nun yalnızca bir yönünü açıklamaktaydı. Bizi o kabine kapayıp uyuttukları gece ne olup bittiğini bilmiyordum. Kaptan'ı o kadar sinirlendiren şey neydi? Ya o tayfanın ölüm sebebine ne demeli? Bütün bunlar çözemediğimiz bir sırrın olduğunu gösteriyordu.

Nautilus, insanların oturdukları topraklara doğru yol alıyordu. Ned Land bu sayede kaçabilmeyi ümit ediyordu. Conseil ile benim de onu izleyeceğimiz kesindi. Ama Kaptan Nemo bu muhteşem denizaltı yolculuğuna devam etmek isteyecekti. Şu anda Pasifik'te 6000 fersah yol almış durumdaydık.

● gün, 21 Ocak gününün öğle vaktiydi. İkinci Kaptan, durum belirlemesi yapıyordu. Ben de güverteyedim. Bir sigara yakıp onu izlemeye başladım. Ara sıra ona Fransızca bir şeyler mırıldanıyordum. Fakat o, hiç ses çıkarmıyordu.

Tekrar salona indim. Bu sırada kapaklar kapandı. Batıya doğru hareket ediyorduk. Hint Okyanusu'nda 100, 200 metre derinlikte berrak sulardaydık. Günler geçip gidiyordu. Sağlığımız yerindeydi. Salonun camından sürekli olarak ilginç manzarayı seyrediyorduk.

İri deniz kuşları görüyorduk. Fakat değişik şekilleri, birbirinden güzel renkleriyle balıklar, daha muazzam bir görüntü sunuyorlardı. Çoğu da elektrik ışığı ilgilerini çektiği için bizi izliyordu.

24 Ocak'tan sonra daha yavaş gitmeye başladık. Genellikle oldukça derinlere, 23 kilometreye kadar iniyorduk. Nautilus'un deniz yüzeyine çıktığı bir gün, çok uzaklardan bir buharlı gemi görüldü. Saat, akşamın dördüydü.

Tam bu sıralarda Conseil ile ben çok tuhaf bir manzarayı seyretmekteydik. Argonot denen deniz hayvanları deniz yüzeyinde yüzüyordu. Sayıları yüz kadar vardı.

Ertesigün ekvatoru geçtikten sonra birçok kılıç balığının bizi izlediğini fark ettik. Çoğu zaman salonun camına çarpıyorlardı. Ned Land ise onları zıpkınlamak istiyordu.

27 Ocak'ta, Hindistan'ın batısında, deniz yüzeyinde

ölümlere rastladık. Bunlar Ganj Nehri'nin denize kadar getirdiği Hintlilerin ölüleri idi. Kuşlar ve kılıç balıkları yiyordu bu ölüleri.

Daha sonra saat yediye doğru Nautilus bembeyaz bir denizde yüzüyor gibiydi. Denize bu rengi çok küçük hayvanlar veriyordu. Fakat gece yarısı okyanus yine eski hâlini alıyordu.

28 Ocak'ta, öğle vakti, Nautilus deniz yüzeyine çıktı. Batıda sekiz mil uzakta bir kara parçası gözüktüyordu. Burası Hindistan'ın güneyindeki Ceylan Adası'ydı.

Salona indim. Kaptan Nemo'yla ikinci Kaptan ise o anda göründüler. Kaptan bana,

– Ceylan Adası inci avcılığı ile meşhurdur. Bu avlardan birini görmek ister misiniz Bay Aronnax, diye sordu.

– Elbette Kaptan, dedim.

– O hâlde yarın gideriz.

Çıkmak üzere olan ikinci Kaptan'a bir şeyler söyledikten sonra devam etti:

– Bay Profesör, birçok denizde inci avcılığı yapılır ama engüzeli Ceylan Adası'nda yapılanıdır. Ceylan'da av mevsimi mart ayıdır. Yani avcıları görmek için daha çok erken. Onlar ağır bir taş ve halatla 12 metre derinliğe dalarlar. Aşağı yukarı birkaç dakika su altında kalırlar.

– Zor bir meslek.

– Evet, hem parası az hem de çok genç yaşta ölmenize neden oluyor.

Az sonra ilave etti.

– Bay Aronnax, siz kılıç balıklarından korkar mısınız?

– Kılıç balıkları mı?

– Evet.

– Kaptan, ben o tür balıklara pek alışık değilim.

– Biz alışkınız. İyi silahlandık. Göreceksiniz ilginç bir av olacak. Yarın sabah erkenden görüşürüz.

Böyle söyleyip salonu terk etti.

Elimi alınma götürdüm.

“Denizde kılıç balıklarını avlamak! Brrr! Hiç gitmek istemiyorum.” dedim kendi kendime. Conseil ve Ned Land mutlu bir eda ile bana doğru geliyorlardı.

Conseil bana,

– Bayım, Nautilus’un kumandam bizi Ceylan Adası’ndaki inci avcılığını görmeye davet etti.

– Başka bir şey daha söylemedi mi?

– Hiçbir şey söylemedi bayım, size bu geziden bahsetti mi?

– Doğru söyleyin bakalım Ned, siz kılıç balıklarından korkar mısınız?

– Ben birzipkinciyim, onları avlamak benim mesleğim Suda? Of! İyi birzipkın ile...

– Ya sen Conseil, sen ne düşünüyorsun?

– Ben mi efendim? Eğer efendim kılıç balıklarından korkmuyorlarsa onunla birlikte giderim.

Ertesi gün sabahın dördünde birtayfa beni uyandırdı. Hızla yataktan kalktım ve giyinip salona indim.

Orada duran Kaptan Nemo, arkadaşlarımin hazır olduğunu söyledi. Dalgıç kıyafetlerini giyip bizi av yerine götürecek sandala bindik. Ortalık henüz karanlıktı. Beş tayfa da bizimle birlikte geliyordu.

Saat altıda hava aydınlandı. Maar Adası'na doğru ilerleyip demir attık. Sağlam bıçaklarla silahlandık. Ned Land'in de zıpkını vardı. 1,5 metrede kuma basıyor, Kaptan'ı izliyordum.

Güneş, ışınlarını suya gönderiyordu. Toprak iniyor ve 5 metre derinlikte dümdüz oluyordu.

Saat yediye doğru inci midyesi yığınınna geldik. O kadar çok inci vardı ki Ned çantasını bunlarla doldurdu.

Sürekli olarak Kaptan Nemo'yu izleyerek ilerliyorduk. Karanlık bir mağaranın önüne geldik. İçeriye girdikten az sonra etrafı daha rahat görmeye başladım. Kaptan, bize bir şey gösteriyordu. Bu, en az 2 metre uzunluğunda ve 300 kg ağırlığında çok büyük bir midyeydi. Sonra Kaptan, elini midyenin içine sokup bilinen incilerin en büyüğünü bana gösterdi. Çocuk kafası büyüklüğündeki bu inci oldukça pahalı olmalıydı. Fakat Kaptan, daha fazla büyümesi için

onu yerine bıraktı. Büyüyünce onu alacak ve diğer harika hazinelerinin bulunduğu Nautilus'un salonuna koyacaktı.

Tekrar inci midyesine doğru ilerlemeye başladık. Bir ara Kaptan Nemo durakladı. Elinin bir hareketiyle bizi kayaların arkasına sakladı. Bu sırada bir kara tıg gördüm. Hintli bir avcı midyeleri toplamak için daliyordu. Topladıklarını sandala koymak için çıkıyor, sonra tekrar daliyordu.

O anda korktuğumu hissettim. İri bir kılıç balığı, kendini hemen kenara atan Hintli'ye doğru yüzüyordu. Biraz sonra canavarın kuyruğu ona çarptı ve Hintli yere yuvarlandı. Balık, onun etrafında birtur daha attıktan sonra ona tekrar saldırdı. O anda Kaptan Nemo balığın üstüne atıldı ve bıçağıyla karnında derin bir yara açtı. Deniz, balığın kanıyla kırmızıya boyandı. Fakat aldığı yara, balığın saldırısını engellemedi. Kılıç balığı Kaptan'ı tam öldüreceği anda Ned zıpkınıyla saldırıp onu öldürdü. Anında ayağa kalkan Kaptan, Hintliyi kucağına alıp su yüzeyine çıkardı ve sandala koyup tekrar hayata döndürmeye çalıştı. Az sonra Hintli çevresinde dört metalkafa görmekten dolayı duyduğu şaşkınlıkla gözlerini açtı. Kaptan, cebinden bir kese inci çıkarıp ona verdi.

Tekrar suya daldık ve sonra aynı yolla sandala geri döndük. Üzerimizden dalgıç kıyafetlerini çıkardık.

Sandala çıktıktan sonra Kaptan'ın Kanadalı için söylediği ilk sözler şu oldu:

– Teşekkürler Land!

– Bunu size borçluyum Kaptan, diye cevap verdi Ned Land.

Kaptan gülümsedi.

– Nautilus’a, dedi.

Saat sekiz buçukta kıyıya döndük.

29 Ocak’ta Ceylan Adası ufuğumuzdan siliniyordu. Nautilus, saatte 20 mil hızla Umman Denizi’ne, Basra Körfezi’ne ve Kızıldeniz’e doğru ilerliyordu.

Kanadalı, bana nereye gittiğimizi sordu.

– Kaptan bizi nereye götürüyorsa oraya gidiyoruz, dedim ona.

– Fakat Kızıldeniz kapalı, Akdeniz’e, oradan da Avrupa’ya geçemeyiz.

– Olsun! Afrika boyuna ineriz. Ümit Burnu’ndan geçeriz, Atlantik’e geliriz. Bu yolculuk yordu mu sizi Ned?

– Fakat üç aydır kıyıdaız bayım, biliyorsunuz.

– Hayır Ned, bilmiyordum. Bu muhteşem yolculuk süresince ne günleri sayıyorum ne de saatleri.

Dört gün boyunca Umman Denizi’nde kaldık. 5 Şubat’ta Aden Körfezi’ne geldik ve altısında Aden şehrini gördük. Ertesi gün Babü’l Mendep aralığından Kızıldeniz’e girdik.

Bu denizin suları o kadar berraktı ki oldukça derin bölümleri bile görebiliyorduk. Salonun penceresinden mer-

canlara, deniz bitkilerine, kabuklu hayvanlara, rengârenk balıklara bakıyordum.

9 Şubat'ta öğle vakti, Kaptan Nemo güverteye, yanıma geldi. Bana bir sigara uzatıp şöyle dedi:

– Evet Profesör, Kızıldeniz'i nasıl buldunuz? Bu kıyıların sularının güzelliklerini iyice gözlemlediniz mi?

– Evet Kaptan. Fakat ismi nereden geliyor? Suları çok berrak ve kırmızı bir rengi yok.

– Kızıye doğru ilerlerken küçük bitkilerin çıkardığı kırmızı rengi göreceksiniz.

– Nautilus ile Kızıldeniz'e ilk gelişiniz değil mi?

– Hayır bayım.

– Sonra nereye gideceğiz?

– Yarından sonra Akdeniz'de olacağız.

– Akdeniz'de mi? Fakat Süveyş Kanalı daha gemilere açılmadı. Açılmış olsa bile Nautilus oradan geçemez.

– Üstten geçemeyince alttan geçeriz.

– Nasıl? Karadeniz ile Akdeniz arasında bir geçit mi var?

– Evet bayım. Bunu, aynı balıklara iki denizde de rastlayınca düşündüm. Nautilus'la bu geçidi aradım. Buldum ve ona Arap Tüneli ismini verdim.

Aynı gün, Conseil ve Ned Land'a Kaptan'ın bana söylediklerini anlattım. Fakat Kanadalı bana pek inanmak istemiyordu.

– Deniz altında bir tünel mi? Kim duymuş böyle bir şeyden bahsedildiğini?

– Kardeşim, siz hiç Nautilus'tan bahsedildiğini duydunuz mu?

– Ama o orada.

– Göreceğiz bakalım. Bizi Akdeniz'e ulaştırırsa ben de inanmak isterim bu tünele.

Ertesigün öğlevakti, hepimiz güvertedeysen Ned Land, deniz yüzeyinde siyah bir cisim gördü.

Consell:

– Başka bir Nautilus mu, diye sordu.

Kanadalı:

– Hayır, diye cevap verdi. Bir deniz hayvanı fakat balina değil.

O zaman bu hayvanın Kızıldeniz'de birkaçını gördüğümüz acayip hayvanlardan biri olduğunu anladık. Bu bir denizineğiydi.

Ned Land, onu avlamak istedi. O anda orada beliren Kaptan, Ned'i ve hayvanı gördü. Ned Land'ın maksadını anlayıp hayvanı avlamasına izin verdi.

Mızrak taşıyan yedi tayfa, denize bir sandal indiriyordu. Ned, Conseil ve ben arkada oturuyorduk. Sandal denizineğine yaklaşıyordu. Boyu yedi metreden daha büyük olan hayvan kıvıldamıyordu bile. Ned Land, zıpkınını atar atmaz

hayvan suya daldı. Yaralanıp denizi kana boyamasına rağmen çabucak kaçtı. Sandal hâlâ onu izliyordu. Onun yanına geldiğimiz an, hayvan tekrar suya dalıyordu. Hemen hemen bir saat boyunca onu izledik.

Ned Land sinirlenmeye başladı. Fakat hayvan, birdenbire durdu ve sandala saldırdı. Bu sırada sandal su almaya başladı ve büyük bir sarsıntıyla dengemizi kaybettik. Kanadalı bütün gücüyle hayvana saldırdı ve onu öldürmeyi başardı.

Hayvanı bağlayıp gemiye geri döndük.

Akşam yemeğinde bu nefis hayvanı yedik.

Ertesi gün akşam saat dokuzda güvertede, Kaptan Nemo'nun yanındaydım. Bana,

– Profesör, benimle pilot kabinine gelir misiniz, diye sordu.

– Memnun olurum Kaptan, dedim ve onu izledim.

Kabin, küçük ve karanlık bir yerdi. Hertarafın görülebildiği, kalın camları olan dört küçük pencere ile kuşatılmıştı.

Deniz altına doğru indik. Saat onda Kaptan dümene geçti. Geniş, derin, karanlık bir mağarayla karşılaştık. Nautilus bu mağaranın içine girdi. Hızla Kızıldeniz'den Akdeniz'e doğru akan suları izliyorduk fakat on buçukta Kaptan, dümeni bıraktı. Şimdi Akdeniz'deydik..

Ertesi gün 12 Şubat'ta, Nautilus tekrar su yüzüne çıktı. Ben güvertedeydim.

Saat yediye doğru Ned ve Conseil yanıma geldi.

Kanadalı:

– Akdeniz’e ne oldu bayım, dedi.

– Akdeniz’deyiz işte.

– İnanmıyorum!..

– Yanılıyorsunuz Bay Land. Burası Mısır kıyıları. Dün gece pilot odasındaydım. Kaptan’ın kendisi dümendeydi o tüneli geçerken.

– Neyse... O hâlde kendi işlerimizden bahsedelim.

Ned Land kaçmak için daha fazla beklemememiz gerektiğini söylüyordu. Avrupa yakınlarındaydık. Bir kıynın yakınına gelince yüzerek Nautilus’u terk etmeliydik. Eğer fazla yaklaşamazsak o zaman sandalla buradan uzaklaşmalıydık.

İtiraf etmeliyim ki bu konuyu Kanadalı ile tartışmak hiç hoşuma gitmiyordu. Bütün dünyayı dolaşmadan bu denizaltı yolculuğuna son verip Nautilus’tan ayrılmak istemiyordum.

Conseil kendisine fikri sorulduğunda efendisi nasıl isterse öyle yapacağını söylüyordu.

Bir süre tartıştık. Sonunda kaçmak için beklemeye karar verdik. Bu işi ilk denemede başarmalıydık.

Daha sonraki günlerde hep deniz altındaydık. Salonun pencerelerinden deniz altı bitki ve balıklarını inceliyorduk.

Bir gece Kaptan Nemo’nun merakla sulara baktığını fark ettim. Ama niçin?

Birdenbire suların arasında bir adam belirdi. Adam, cama doğru yüzüyor ve Kaptan'a işaret ediyordu. Kaptan da aynı şekilde karşılık veriyor ve Nautilus su yüzeyine çıkıyordu.

Ben çok şaşkındım. Kaptan, bir odaya girip etrafı demir çerçeveli tahtadan yapılmış bir sandıktan külçelerle altın çıkardı. Dört adam, bu sandığı odanın dışına taşıdı. Nautilus su yüzeyine çıktı. Bu sırada ayak sesleri işittim. Sandala biniyorlardı. İki saat sonra yine ayak sesleri duydum. Nautilus tekrar denize daldı. Altın dolu sandığın karaya götürüldüğünü anlıyordum. Ama bunun neden yapıldığını ve kime götürüldüğünü bilmiyordum.

Ertesi gün 16 Şubat'ta Nautilus, tekrar batıya doğru ilerlemeye başladı.

Hızla geçtiğimiz Akdeniz kıyılarında hemen hemen hiçbir şey görmüyorduk. Nautilus iki günde 600 mil ilerledi. 16 Şubat sabahı Yunanistan'dan ayrıldı. Ayın on sekizinde güneş doğarken Cebelitarık Boğazı'ndan geçtik. Kaptan Nemo'nun Akdeniz'i sevmediği kesindi. Okyanuslarda olduğu gibi kendini hür hissetmiyordu. Kıtalar birbirine çok yakındı. Avrupa ile Afrika arasında birçok gemi vardı. Saatte 25 mil hızla giderken Nautilus'u terk edip sandalla kaçmak imkânsızdı. Hava ihtiyacı için gemiyalnız geceleri su yüzeyine çıkıyordu. Ned Land durumdan hiç memnun değildi.

Denizin altında başka bir şey görmüyordum. Conseil ve ben, salonun pencerelerindeydik. Denizaltı çok hızlı gidiyordu. Bizi izleyebilecek kadar hızlı yüzebilen balıklardan başka bir şey göremiyorduk. Başka varlıkları ya bir karaltı gibi görüyor ya da hiç göremiyorduk.

Ancak büyük bir dikkatle izleyebildiğim balıkların sırtları siyah mavi, karınları kurşuni renkteydi. Ton balıklarıydı bunlar. Gemileri, serin, rahat gölgelerinde kalabilmek için izliyorlardı. Saatler boyu bizimle aynı hızla ilerlediler. Bazen üç metreden uzun olan vücutlarını, hızlı yüzdükleri için harika buluyordum.

Aynı on altısında öğleden sonra Sicilya ile Tunus arasından geçiyorduk. Bu bölümde denizin altı sanki deniz yüzeyine çıkıyor gibiydi. Bu deniz altı duvarına çarpmamak için Nautilus yavaş gitmek zorunda kalıyordu.

16 Şubat'ı 17 Şubat'a bağlayan gece Akdeniz'in ikinci bölümüne geldik. Burada denizin derinliği üç bin metre kadardı. Nautilus buraya kadar indi. Bu bölümde birçok batık gemi vardı. Bazıları mercanla kaplı, bazıları yeni olan birçok gemi enkazı gördüm.

18 Şubat'ta, saat üç sıralarında Nautilus Cebelitarık Boğazı'na geldi.

Cebelitarık Boğazı'nı geçince geniş bir alana çıktı. Deniz yüzeyine çıkınca biz de güverteye fırladık.

Kuvvetli bir güney rüzgârı esiyordu. Deniz dalgalıydı ve güvertede durmak hemen hemen imkânsızdı. Temiz havayı iyice içim ze çektikten sonra içeriye girdik.

Odama gittim. Conseil de kendi kabinine çekildi. Kanadalı ise beni izleyerek kapıyı kapattı ve hiçbir şey demeden bana baktı. Yüzünden çok üzgün olduğu anlaşılıyordu.

– Arkadaşım, seni anlıyorum ama buradan kaçmamız imkânsız, dedim.

Ned Land önce cevap veremedi sonra birdenbire,

– Bu gece saat dokuzda. Conseil’in haberi var, dedi.

O kadar şaşırmıştım ki ağzımı bile açamadım. Sonra o devam etti:

– Bu gece İspanya kıyılarından birkaç mil uzakta olacağız. O sırada Kaptan Nemo kabininde olacak. Kimse bizi göremez. Conseil ile ben merdivende olacağız. Siz kütüphanede durup bizim sizi çağırmanızı bekleyin. Ben sandala biraz yiyecek koyabilirim. Her şey hazır olur bu akşam!

– Deniz dalgalı, çok kötü, diyorum.

– Doğru ama özgürlük için her şeye değer. Sandal sağlam ve birkaç mil pek uzak sayılmaz. Yarın belki yüz mil açıkta olacağız. Umarım bu akşam kurtuluruz.

Kanadalı odadan çıkıp beni yalnız bıraktı.

Odamda yalnız kaldım.

– Ne üzücü bir gün, dedim kendi kendime.

Özgürlüğüme mi kavuşsam, yoksa bu muhteşem yolculuğa mı devam etsem, bir türlü karar veremiyordum.

Akşam yemeğim odama getirildi. Güçlkle yiyebildim.

Saat yedide, o güzellikleri son bir kez daha görebilmek için salona indim. Sonra tekrar odama döndüm. Giyinip kütüphaneye gittim. Bu sırada hafif bir sarsıntı hissettim. Nautilus okyanusun derinliklerine gömülüyor olmalıydı.

O arada Kaptan Nemo ortaya çıkıp beni selamladı ve bir sandalyeye oturdu. Ben de onun yanında yerimi aldım.

Bana İspanyol gemilerinin hikâyesini anlatmaya başladı. Altın yüklü olarak Amerika'dan dönen bu gemiler, İngiliz gemileriyle karşılaşınca düşmana esir düşmemek için altınlarla birlikte denizin dibini boylamışlardı.

Kaptan ayağa kalkıp salonun penceresine doğru ilerleyince ben de onu izledim. Nautilus'un çevresinde altın toplayıp Nautilus'a getiren tayfaları götüryordum. O anda Kaptan Nemo'nun "Ben dünyanın en zengin adamıyım." demesinin sebebini anladım.

Ertesi gün 19 Şubat'ta, Kanadalı sinirli bir hâlde odama girdi.

– Ee bayım, dedi bana.

– Şans bizim aleyhimizdeydi dün.

– Evet, Kaptan gemisini tam bizim kaçacağımız zaman durdurdu.

Kanadalı'ya dün bütün gördüklerimi, adamların altını nasıl gemiye taşıdıklarını anlatıyorum.

– Neyse, dedi. Daha her şey bitmedi. Başka zaman başarırız. Belki bu akşam...

Fakat Nautilus artık güneybatı istikametinde yol alıyordu. Avrupa'ya sırtımızı dönmüştük. Öğle vakti gemi durum belirlemesi için deniz yüzeyine çıktı. Ned Land'ın bulunduğu güverteye koştum.

Hiç toprak görünmüyordu. Denizden başka hiçbir şey yoktu. Hava kapalı ve deniz dalgalıydı. Denizaltını terk etmek imkânsızdı. Ned Land çok sinirliydi. Ben ise kendimi rahat hissediyordum. Sakin bir edayla işime koyuldum.

Akşam saat on bire doğru Kaptan Nemo yanıma geldi.

– Denizin derinliklerini yalnız gündüz gözüyle gördünüz. Gecenin karanlığında görmeye ne dersiniz, dedi.

– Bu hoşuma gider, dedim.

– Bu gezi sizi yoracak. Uzun süre yürümek, tepelerin üstüne çıkmak gerekecek. Yollar da çok kötü.

– Sizi izlemeye hazırım.

Dalgıç kıyafetlerimizi giydik ve yalnızca ikimiz yola çıktık. Elektrik lambalarını almamamız beni şaşırttı.

Kaptan:

– İhtiyacımız olmayacak ki, dedi.

Vakit gece yarısıydı ve sular karanlıktı. Kaptan Nemo

bana, Nautilus'un 2 mil ilerisinde bir ışığı gösteriyordu. Ona doğru ilerledik.

Sabah doğru bir dağ yığınının eteğine geldik. Işık dağın arkasından geliyordu. Tahtaların, çok büyük ökü ağaçların arasından geçerek gidiyorduk. Bazıları kırılmış ve hepsitaş gibi sert bir hâldeydi.

Neyse... Nautilus'u terk ettikten üç saat sonra dağın tepesine ulaştık. O anda ışığın ne olduğunu anladım. Bir volkan olan bu dağ, bütün deniz altı vadisini aydınlatmaktaydı. Çok ilginç şeyler görüyordum. Bir şehrin kalıntıları, sokaklar, evler, limanlar... Kaptan, üzerinde Atlantik yazan bir taşla bana doğru geliyordu.

O zaman nerede olduğumuzu anladım. Bir saat orada kalıp volkana, vadiye, şehre doğru baktık. Sonra hızla dağdan aşağı inip Nautilus'a döndük.

Ertesi gün geç kalktım. Gezi yorgunluğu ile saat on bire kadar uyumuştum. Giyinip salona indim. Güneye doğru gidiyorduk.

Bu sırada Conseilyanıma geldi. Ona gezimizi anlatmaya başladım. Açık kapaklardan su baskınına uğramış bir şehrin bir kısmını görüyordum. Nautilus yerden birkaç metre yukarı uçar gibi oluyor ve inip çıkıyordu.

Saat dördü doğru deniz altı ufkunun yüksek bir duvarla kapandığını gördüm. Burası bir ada olmalıydı.

Gece olmuştu. Ben hâlâ camdaydım ve bakmaya devam ediyordum. Az sonra kapaklar kapandı. Odama çıkıp uykuya daldım.

Tekrar salona geldiğimde saat sabahın sekiziydi. Nautilus hareket etmiyordu. Güverteye çıktım. Fakat hava aydınlık olması gerekirken her taraf kapkaranlıktı.

Kaptan orada duruyordu.

– Neredeyiz?

– Toprağın altında, Profesör.

– Fakat Nautilus yüzüyor.

O anda lamba yandı. Etrafı yüksek kayalarla çevrili bir gölün üzerinde olduğumuzu fark ettim. Uzun birsüre önce sönmüş bir volkanın iç tarafındaydık. Gemi, geceleyin deniz altı tüneline girmişti. Çok yüksekte, volkanın bacasından biraz gökyüzü görünüyordu.

Kaptan, burada oluşumuzun sebebini açıkladı. Buraya Nautilus için gerekli elektriği sağlamak, özellikle karbon elde etmek için geliyormuş. Sonra da bana arkadaşlarımla birlikte aşağıya inmemizi söyledi.

Conseil, Ned ve ben gölün ince kumlu kıyısına indik. Gölü çevreleyen bu bacaya kadar yükselen kayalıklara çıktık. Yürürken kayalar arasında büyümeyi başarmış birkaç ağaç ve bitkiye rastladık. Ned Land bir bal kovanı buldu. Yiyecek ihtiyacını karşılamak için balı aldı. Daha yukarıda

kuşları gördük. Taşlarla birini öldürmeyi başaran Ned Land onu da yanına aldı. Daha sonra gölün kıyısına doğru gelip kıyıya çıktık.

Tayfalar işlerini bitirdikleri hâlde hâlâ hareket etmiyorduk. Belki de Kaptan buradan gizlice çıkmak için gece yarısını bekliyordu.

Ertesi gün Nautilus, gölü terk edip toprak boyunca yüzdü.

Durmadan güneye doğru gidiyorduk. Şimdilik kaçmayı ümit etmemeliydik. Ama Kaptan nereye götürüyordu bizi?

O gün Sargasses Denizi'ni geçiyorduk. Burası Atlantik'in ortasında sakin bir göldü. Sıcak su akımıyla çevrelenmiş; Gulf Stream, Sargasses Denizi, Avrupa ve Amerika kıyılarının deniz bitkileriyle kaplıydı. Ayrıca batık gemi enkazları da görülüyordu bu sessiz yerde.

Nautilus, pervane otları koparmasın diye deniz yüzeyinin birkaç metre altından ilerliyordu.

Ertesi gün okyanustaydık. O günden itibaren Nautilus, 23 Şubat'tan 19 Mart'a kadar on dokuz gün boyunca saatte 100 mil hızla gitti.

Bu zaman zarfında hiçbir şey olmadı. Kaptan'ı artık çok seyrek görüyordum. Çoğu zaman kitaplıkta açık unuttuğu kitapları görüyorum. Bazı geceler organın sesini duyuyordum. Çok güzel çalıyordu.

Yolculuğun bu bölümünde hep su yüzeyinde yolculuk yaptık. Deniz bomboş, kara hiç gözüküyordu. Etrafta çok az gemi vardı. Bir gün bizi kocaman bir balina sanan bir geminin sandalları tarafından izlendiğimizi anlayınca hemen suya daldık.

Conseil ve ben salonun camından balıkları inceliyorduk. Kılıç balıkları, köpek balıkları, yunusların uçarken yakaladıkları uçan balıkları...

13 Mart'a kadar böylece yola devam ettik. Pasifik Okyanusu'nu geçtiğimizden beri 13 mil ilerlemiştik.

O gün Kaptan Nemo, gemisini denizin derinliklerine indirmeye karar verdi. Yavaş yavaş inmeye başladık. Artık ne bir balık görüyorduk ne de bir bitki.

Bir saat sonra 6000 metre derinliğe inmiştik. Sular berrak ve bomboştur. Bir saat sonra 13000 metreye indik. Nautilus hâlâ inmeye devam ediyordu. 16000 metrede denizin altının fotoğrafını çektik. Sonra Kaptan şöyle dedi:

– Haydi gidelim! Nautilus bu kadar kuvvetli basınç altında daha fazla kalamaz.

Denizaltı büyük bir hızla tekrar yüzeye çıktı. Dört dakika da okyanusun yüzeyinde bekledik.

13 Mart'ı 14 Mart'a bağlayan gece, Nautilus tekrar güney yönünde hareket etti. Öyle sanıyorum ki Horn Burnu'nda, Pasifik Okyanusu'na inmek için tekrar batıya yönelecek

ve dünya turu sona erecekti. Fakat hiçbir şey yapmıyor ve Kuzey Kutbu'na doğru ilerlemeye devam ediyordu. Kaptan nereye gitmek istiyordu acaba?

Ned Land, uzun süredir kaçıktan bahsetmiyordu.

O gün Conseil ve o, benim kabindeydi.

Kanadalı bana,

– Nautilus'ta kaç adam var, diye sordu.

– Bilmem ki...

– Manevra yaptırmak için pek adama ihtiyacı yok.

– En fazla on kadar.

Conseil:

– Bu kadar adam, üç kişi için bile çok sayılır, dedi.

– Yani dostum Ned, size yalnızca beklemenizi söyleyebilirim. Kaptan Nemo, sürekli güneye doğru gidemez. Kutup-taki buzullara gelince zorunlu olarak duracak ve bildiğimiz denizlere dönecek. O zaman görüşürüz.

Kanadalı cevap vermeden gitti.

Açık havada özgür bir hayata alışmış olan Ned Land'a gemideki hayat çok zor geliyor olmalıydı.

Sabah saat on bire doğru, yüzeye çıkmış bulunan Nautilus bir balina grubunun ortasına düştü.

Biz güvertedeydik. Deniz sakin, hava güzeldi. Nautilus'un beş mil batısında, ufukta ilk balinayı gören Kanadalı oldu. Balina yavaş yavaş diğerleriyle birlikte bize yaklaşıyordu.

Ned Land, onları öldürmek istemesine rağmen bir şey yapamıyordu.

Hemen salona indi ve Kaptan Nemo ile birlikte döndü.

– Bayım, acaba onları avlayabilir miyim, diye sordu Ned Land.

– Sadece öldürmek için avlamak neye yarar ki? Gemide de bir işimize yaramaz bu hayvan. Denizineği, tayfalarımıza taze et sağlamak içindi. Fakat bu durumda yapacağınız, zevk için öldürmek olacaktır.

Ned Land, bir avcı olduğu için onun ne demek istediğini anlamıyordu ama Kaptan Nemo haklıydı.

– Şu ilerde hareket eden siyah noktaları görüyor musunuz? Bize doğru geliyorlar. Bu korkunç hayvanlar balinaları avlar ve öldürürler.

– ● zamanı, balinaları kurtarmak için bu hayvanları öldürmek lazım, dedi Kanadalı.

– Nautilus, bu işi Ned Land'in mızrağından daha iyi yapar.

Denizaltı dalarak bu korkunç hayvanların üstüne atladı. Sağdan soldan vuruyor, onları parçalıyordu. Deniz kandan kıpkırmızı olmuştu. Birkaç tanesi kaçmayı başardı. Biz kazanmıştık, fakat Ned Land iyice öfkelenmişti.

Nautilus güneye doğru yöneldi. Gerçekten kutba mı gitmek istiyordu? 14 Mart'ta denizde yüzen buz parçaları

gördüm. Bu buz parçalarının sayısı gittikçe artıyor ve boyutları büyüyordu. Binlerce kuş konuyordu üstlerine.

Buzullar arasındaki bu yolculuk sırasında Kaptan Nemo, genellikle güverteye çıkıyordu. Hiç konuşmadan yolu inceliyor ve gemisi için bir geçit buluyordu.

Isı düşüktü ve biz kalın giysiler içindeydik. 16 Mart'ta, sabahın sekizine doğru Nautilus kutup çizgisine vardı. Buzullar etrafımızı sarmıştı. Kaptan gemisine yol açıyordu. Biz ilerliyorduk. Sonunda 18 Mart'ta, diğerlerinden yirmi defa kalın bir buzulu kırmaya çalıştıktan sonra durduk.

– Buz dağı, dedi Ned Land bana dönerek. Kimse onu aşamaz.

– Bu dağın arkasında ne olduğunu bilmeyi isterdim.

– Buz, hep buz.

– Kesin değil ama Ned, sanırım ki bu buz dağının arkasında açık deniz var. İşte bunun için görmek istiyorum ben de.

– Kapana kısıldık sanırım. Kaptan ve Nautilus buradan ileri gidemez.

– Nautilus çok daha uzağa, Güney Kutbu'na gidecek.

– Nasıl? Buz dağının üstünden geçemeyiz ya!..

– Üstünden geçilemediği zaman altından geçilir. Bunun için de birkaç gün su altında kalmak lazım, üstelik havamızı değiştirmek için hiç yüzeye çıkmadan. Havamızı iyi kullanmamız gerekecek.

Bir düzine adam, ellerindeki baltalarla geminin etrafındaki buzı kırıyorlardı. İçeri girdik. Güvertenin kapısı kapatıldı ve daldık.

Salonda Conseil ile birlikte camdan dışarı bakmaya koyulduk. Nautilus 800 metreye kadar inerek buz dağının altından saatte 26 mil hızla kutba yöneldi.

19 Mart günü, sabahın beşinde Nautilus yukarıya çıkmaya başladı. Fakat bir sarsıntı bana yukarıdan buz dağına çarptığımızı düşündürdü. Bütün gün boyunca birçok kereler buzı delmeye çalışmamıza rağmen bunu başaramadık. O gece çok kötü uyudum.

Sabah altıya doğru salonun kapısı açıldı. Kaptan Nemo geldi ve bana:

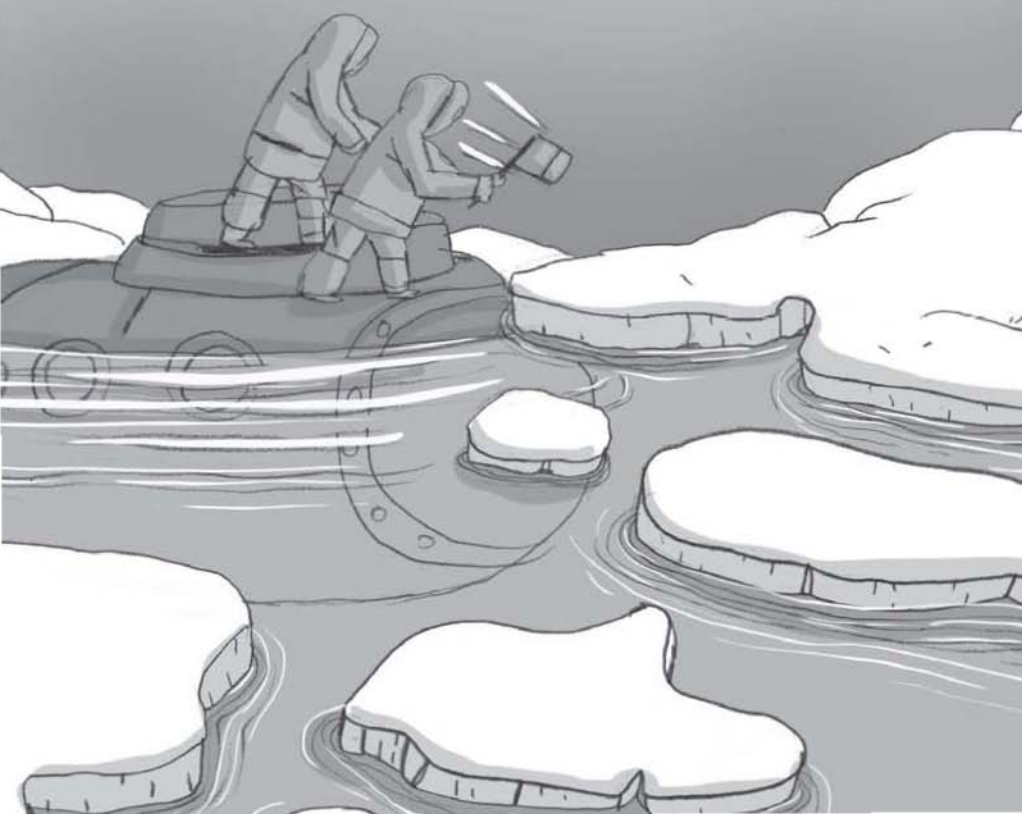
– Açık deniz, dedi.

Güverteye çıktım. Evet, açık deniz. Birkaç parça buz ve havada bir sürü kuş...

– Kutupta mıyız, diye sordum.

– Bilmiyorum, diye cevap verdi Kaptan. Öğleüzeri öğreniriz herhâlde.

Nautilus'un 10 mil güneyinde bir ada belirdi. Kaptan Nemo, iki adamı ve ben birlikte adayı gezdik fakat Ned Land ovalarda gözüküyordu. Yer volkanikti ve çok az bitki vardı. Gökyüzünde binlerce kuş uçuşuyordu. Conseil, bunlardan birkaçını yememiz için vurdu.

Sis hâlâ dağılmamıştı. Durumu belirlemek imkânsızdı. "Umarım yarın!" diyerek Kaptan'la Nautilus'a döndük.

Kar yağışı 20 Mart'a kadar devam ettikten sonra durdu. Sabahın sekizinde Conseil ile birlikte karaya indim. Toprak ve buz, deniz hayvanlarıyla doluydu; fok balıkları ve morslar... On bir buçuğa kadar gezindikten sonra denizaltıya geri döndük. Kaptan Nemo oradaydı.

Öğle olmuştu fakat güneş dünkü gibi gözükmüyordu. Nautilus'un salonuna koymak üzere çok güzel bir penguen yumurtası getirdim.

Ertesi gün, sabahın beşinde güverteye çıktım. Kaptan çoktan oradaydı.

- Hava düzeliyor, dedi. Yemekten sonra karaya çıkacağız.

Nautilus, gece boyunca güneye doğru yol almıştı. Saat dokuzda karadaydık. Hava daha aydınlıktı. Bir dağa doğru yürüyerek dağın tepesine kadar çıktık.

Öğle vakti güneş tam ufukta belirdi. Güney Kutbu'ndaydık.

O zaman Kaptan Nemo toprağa, üstünde altından bir "N" harfi bulunan siyah bir bayrak dikti ve bize dönerek,

- Elveda güneş! Bu açık denizin altında yat ve benim yeni alanımın üzerine altı aylık bir gece bırak, dedi.

Ertesi gün 22 Mart'ta, sabahın altısında yola koyulduk. Soğuk çok keskindi. Deniz buza dönüşüyordu. Nautilus dal-

di. 1000 ayak derinlikte durdu ve doğruca kuzeye yöneldi. Akşama doğru buz dağının altına daldı.

Gece saat üçte çok kuvvetli bir sarsıntıyla uyandım. Odanın ortasına yuvarlandım. Nautilus durmuş ve sancak tarafına doğru yatmaya başlamıştı. Salona gittim. Ned Land ve Conseil de geldiler.

– Ne var, diye sordum.

– Bilmiyoruz.

– Kaptan’a sormak lazım.

Salondan ayrıldık fakat Kaptan’ı bulamayınca geri döndük. Yirmi dakika sonra Kaptan geldi. Bizi görmüşe benzemiyordu. Aletleri inceledi. Bize doğru döndüğü zaman sordum.

– Ne oluyor Kaptan?

– Nautilus karaya oturdu.

– Tehlikeli midir?

– Belki... Bir buz dağı dönerek bize çarptı. Altımızdan geçti ve şimdi biz onun üstüne çakıldık.

– Ne yapmak lazım?

– Geminin çıkabilmesi için depoları boşaltmak gerek. Zaten şimdi o iş yapılıyor.

Yavaş yavaş salonun tabanı düzeldi. Nautilus hemen ilerlemeye başladı.

Fakat sabahın beşinde önden bir sarsıntı daha duyuldu. Denizaltının yolu kapanmıştı. Geriye dönmek lazımdı. Birkaç

saat geçti. Üçümüz beraberdik. Saat sekizde bir sarsıntı daha oldu, bu sefer arkadan...

Bu sırada Kaptan içeriye girdi.

– Baylar, dedi. Yol her taraftan kapalı.

Nautilus'un her tarafı, aşılamayacak bir buz duvarıyla çevrilmişti. Buz dağına hapsolmuştuk.

Kaptan bize,

– Şimdi iki şekilde ölebiliriz, dedi. Ya parçalanarak ya da boğularak. Sadece iki günlük havamız var.

– Demek ki buradan kırk sekiz saatten önce çıkmalıyız.

– Bizi çeviren duvarı kırmaya çalışacağız.

– Hangi yönden?

– Bakacağız.

Nautilus, depolarını doldurmuş ve 350 metre derinlikte buz bir zemin üstüne oturmuştu.

Ned Land ve birkaç tayfa dalma ayygını aldılar. Kaptan'la buzun üstüne çıktılar. Yapılan ölçümlerden sonra geminin altındaki kısmın sadece 10 metre eninde olduğunu gördüler. Demek ki Nautilus büyüklüğünde bir buz parçası kesmek gerekiyordu.

Çalışma başladı. İki saat sonra ilk olarak giden işçiler, dinlenmek için geri geldiler. Onların yerini biz aldık. Saat on ikidesadece bir metre buz sökebilmiştik. Demek ki suya ulaşabilmek için dört gün, beş gece gerekiyordu.

Neyazık ki Nautilus'un havası gittikçe teneffüs edilemez hâle geliyordu. Çalışma ilerlemekteydi fakat bu sefer ortaya başka bir tehlike çıkıyordu. Deniz suyu yavaş yavaş buza dönüşüyor, buzdan duvarlar Nautilus'a daha çok yaklaşıyordu. Parçalanma riskimiz vardı. Ne yapmak lazımdı acaba?

Aynı yirmi altısıydı. Tam beş gündür denizaltının havası değişmemişti. Solunabilir havayı çalışanlara bırakmak gerekiyordu. Kaptan Nemo'nun bir fikri vardı. Kaynar su... Aletler hemen hazırlandı. Elektrikle ısıtılan su etrafımızı çevreleyen suya pompalandı. Isı biraz yükseldi. İşlem devam ediyordu fakat geminin içindeki hava solunamayacak hâle gelmekteydi. Buz bir metre kalınlığa gelince herkes bordaya toplandı. Nautilus kendisi için kazılan deliğe girdi. Depolar dolduruldu. Daha da ağırlaşan gemi, kalan buzu kırdı.

Şimdiyenden buz dağının altındaydık. Büyük bir hızla kuzeye doğru ilerliyorduk. Buz dağının kalınlığı yeterince azalınca Nautilus ileri atıldı ve buzu kırarak açık havaya çıktı. Sonunda kurtulmuştuk!

Güverteye nasıl geldiğimi bilmiyordum. Belki beni Kanadalı taşımıştı. Derin derin temiz deniz havasını soluyordum. Conseil ve Ned Land benimle beraberdi. Fakat geminin tayfalarından kimse yoktu. İki arkadaşıma teşekkür ettim.

– Şimdi, dedi Kanadalı. Bize Pasifik'e doğru mu yoksa Atlantik'e doğru mu gittiğimizi bilmek düşünüyor.

31 Mart günü, saat on dokuz sıralarında Horn Burnu civarındaydık. Sonra Atlantik'e yöneldik.

Ned Land:

– İyi haber, dedi. Fakat Nautilus nereye gidiyor?

– Bilmiyorum Ned!..

– Sayın Kaptan, Güney Kutbu'ndan sonra şimdi de Kuzey Kutbu'na mı gitmeyi düşünüyor?

– Mümkün, dedi Conseil.

– O zaman biz de gemiyi daha önce terk ederiz.

Birkaç gün boyunca Güney Amerika kıyısını izledik. Falkland Adalarının, Patagonie'nin yanından geçtik. 4 Nisan'da Oğlak dönencesini aştık. Brezilya kıyısından hızla geçiyorduk. 9 Nisan'da kıyıyı izlemeyi bırakarak derinlere dalmayı tercih ettik. Tam iki gün su altında kaldık. 11 Nisan'da su yüzeyine çıktığımızda Amazon kıyılarını gördük.

20 mil doğuda Fransızların Guyan Adası vardı. Fakat hava çok rüzgârlı ve deniz dalgalıydı. Ned Land bunu anlayınca bir şey demedi. 11 ve 12 Nisan'da Nautilus sürekli olarak su yüzeyinde kaldı. Bense toplanan deniz bitkilerini ve avlanan balıkları tanımaya çalışıyordum. Conseil tekrar suya düşmek üzere olan bir balığı yakalamak istedi. Balığı tam tuttuğu an, bir çığlık atarak düştü. Elektrikli bir balıktı bu ve kendini korumak için elektrik vermişti. Zavallıyı yerden kaldırdık ve kollarını ovduk.

Ertesi gün Nautilus kıyıya daha çok yaklaştı. Tayfalar kaplumbağa avladılar. Av ve balık tutma faslı sona erince tekrar açık denize doğru yol aldık.

Birkaç gün boyunca Nautilus, Amerika kıyısının açığında durdu. Birçok ada ve birçok gemi vardı Kaptan Nemo için.

16 Nisan'da Martinique ve Guadeloupe'un 30 mil açığına geldik. 30 mil, kayığı alıp kaçmak için çok uzak bir mesafeydi.

Kanadalı, Conseil ve ben sohbet ediyorduk. Altı aydır Nautilus'taydık. 17000 fersah yol yapmıştık ve hâlâ devam ediyorduk.

Ned bize,

– Kaptan'a, bizi serbest bırakıp bırakmayacağını sormalıyız, dedi.

Aynı fikirde değildim. Eğer bu soruyu ona yöneltecek olursak kaçmaya çalışacağımızı anlar ve bize daha fazla dikkat ederdi. Son zamanlarda neşesiz, üzgün bir havaya girmişti ve benimle konuşmak için salona inmiyordu.

Salonun camlarından deniz bitkilerini ve hayvanlarını inceliyordum. İki arkadaşım ile dev ahtapotlardan konuşuyorduk. Birçok denizci hikâyesinde, bir ada kadar büyük olan, 1 mil uzunluğundaki bu canavarlardan bahsediliyordu. Cebelitarık Boğazi'nden geçemeyecek kadar iri oldukları söyleniyordu.

Ned Land, dalga geçiyordu bu hikâyelerle. Conseil, bu sırada camdan bakıyordu. Bize, hemen yanına gelmemizi söyledi. Tam onun yanına gidiyorduk ki hemen geri çekildik. Korkmuştuk. Camın öbür tarafından çok iri bir hayvan bize doğru geliyordu. Dev bir ahtapottu bu. Uzunluğu sekiz metre kadardı. Kafasının üstünde toplanmış, her biri 15-16 metre uzunluğundaki sekiz kol sağa sola gidip geliyordu. İki koca göz bize bakıyor, kocaman bir ağız açılıp kapanıyordu. Korkum geçince bu az bilinen hayvanı incelemeye ve onun resmini yapmaya başladım. Nautilus durdu.

Kaptan Nemo yanında ikinci Kaptan'la birlikte salona girdi ve,

– Pervane bu hayvanlardan biri tarafından durduruldu. Su yüzüne çıkıp onlarla baltayla savaşıcağız, dedi.

– Mızrakla olmaz mı bayım, diye sordu Ned Land.

– Eğer katılmak isterseniz Bay Land, diye cevap verdi Nemo.

Merdivene doğru ilerledik. Baltalarla donatılmış bir düzine adam orada bekliyordu. Kapak açılmıştı. Ahtapotun kolları anında oradan geçti. Bir balta darbesiyle Kaptan Nemo birini kesti fakat öbür kolu bir denizciyi kavradı ve alıp götürdü. Hemen güverteye çıktık. Zavallı adam yardım istiyordu. Bu, bir Fransız'dı. Onu kurtaramadık.

On beş dakika boyunca bütün gücümüzle on, on iki

ahtapotla mücadele ettik. Ned Land yere düşmüştü. Kaptan, baltasını hayvanın boğazına batırarak Kanadalı'yı kurtardı. Canavarlar sonunda gittiler. Kaptan Nemo, kandan kıpkırmızı olmuş denize bakıyordu. Bu sırada kaybettiği dostu için gözyaşı döküyordu.

20 Nisan'da olup bitenleri içimizden hiç kimse unutmaz. Kaptan'ın denize bakarak ağladığını söylemiştim. Bu, bizim gemiye gelişimizden beri kaybettiği ikinci arkadaştı ve bu sonuncusu diğerleri gibi mercan mezarlığına gömülmemiştir.

On gün boyunca Nautilus gitti geldi, nereye gittiğini bilmeden. Ancak 1 Mayıs'ta kuzeye doğru yoluna yeniden devam edebildi. Gulf Stream denilen dünyanın en büyük deniz akıntısını izlemeye başlamıştık.

Amerika kıyısı uzak değildi. Buradan birçok gemi geçiyordu. Nautilus'u terk etmenin tam zamanıydı fakat hava çok kötüydü. Kanadalı, kaçmanın imkânsız olduğunu anladı.

– Bayım, dedi bana, kurtulmamız lazım. Nemo kuzeye gidiyor. Güney Kutbu'ndan yeterince çektim, şimdi de Kuzey Kutbu'nda onu izleyemem.

– Ne yapmalı Ned?

– Onunla konuşmak lazım.

– Yani Kaptan'a bize ne yapacağını sormamı mı istiyorsunuz?

– Evet bayım!.

– Fakat onu artık görmüyorum. Salona da gelmiyor.

– O zaman onu görmeye gitmek lazım.

– Yarın ona soracağım.

– Hayır bayım, bugün. Yoksa ben kendim onu bulacağım.

– Tamam, bugün göreceğim.

Odama girdim. Kaptan'ın kendi odasında dolaştığını duyuyordum. Kapısını vurdum ama hiç cevap alamadım. İçeriye girdim. Kaptan oradaydı. Kafasını kaldırdı ve bana şöyle dedi:

– Siz! Burada! Benden ne istiyorsunuz?

– Sizinle konuşmak istiyorum Kaptan.

– Sizi dinliyorum.

– Arkadaşlarım ve ben özgürlüğümüze kavuşmak istiyoruz.

– Bay Aronnax, şimdi size vereceğim cevap yedi ay önce verdiğimin aynısı olacak; Nautilus'a giren bir daha çıkamaz.

Oradan ayrıldım ve arkadaşlarıma Kaptan'ın söylediklerini anlattım.

Ned:

– Şimdi biliyoruz bu adamın ne istediğini, dedi. Yapabileceğimize inandığımız an bu gemiden kaçacağız.

Kuzeybatıya doğru hareket ettik. Gemiler için korkunç olan bu fırtına arasında bazen su yüzeyinden, bazen de su

altından gidiyorduk. Birçok gemi okyanusun bu bölümünde batmıştı.

Denizin dibi eski veya yeni birçok enkazla doluydu. Nautilus onların yanından geçti.

15 Mayıs'ta New Faulkland'ın kuzeyinden geçtik. Deniz burada pek derin değildi. Çok balık vardı. Özellikle de İngilizler, Fransızlar, Amerikalılar, Danimarkalılar ve Norveçliler tarafından milyonlarcası avlanan kaplumbağalar... Denizaltı bütün gemilerin arasından ustalıkla ilerlemek zorundaydı.

Sonra batıya yöneldik. 17 Mayıs'ta, 2800 metre derinlikte Avrupa ile Amerika arasındaki haberleşmeyi sağlayan telgraf kablösünü gördüm. Bu kablo 3000 kilometreden daha uzundu ve onu denizin dibine yerleştirmek pek kolay olmamıştı herhâlde. 1858'de ve 1863'de birçok defa kopmuştu. Ancak 1868'deki onarım başarılı olabildi.

28 Mayıs'ta, İrlanda'nın 150 kilometre açığındaydık ve tekrar güneye doğru gidiyorduk. Kaptan Nemo, gemisini Manş'tan geçirecek miydi? Manş fazla derin değildi ve oradan birçok gemi geçerci. Bunu ona sormadım. Zaten pek göremiyordum onu.

31 Mayıs'ta Nautilus denizde bir dönmüş yaptı. Sanki bulunması zor bir yer arıyordu. Öğle vakti Kaptan Nemo bir durum değerlendirmesi yaptı. Her zamankinden daha üzgünmüş gibi geldi bana.

1 Haziran'da durum yine aynıydı. Öğlen güneşin yüksekliğini ölçtükten sonra Kaptan Nemo bana,

– Buradan, dedi.

Birlikte salona indik. Sonra da Nautilus denize daldı. Birkaç dakika sonra denizaltı zemine oturdu. Camların kapakları açıldı. İskele tarafında bir şey yoktu. Sancakta bir şey gördüm. Bu, bir geminin enkazıydı. Gemi, bitki ve deniz canlılarıyla kaplıydı.

Neydi bu gemi? Nautilus neden onu görmeye geliyordu? Kaptan benim yanımda durarak açıkladı:

– Tam yetmiş dört yıl evvel bugün, bu gemi cesaretle İngiliz gemileriyle savaştı. Daha sonra düşmana teslim olmaktansa, "Yaşasın Cumhuriyet!" diye bağırarak üç yüz elli altı adamıyla birlikte batmayı tercih etti.

– İntikamcı!

– Evet bayım, İntikamcı. Güzel bir isim, dedi Kaptan Nemo.

Şaşırmıştım. Gözlerimi Kaptan'dan ayıramıyordum. Niçin bu gemiyi görmeye gelmiştik? Bu adam neden, kimden intikam almak istiyordu?

Nautilus su yüzeyine çıktı. Bu sırada bir silah sesi duydum Kaptan'a baktım. Hareket etmiyor ve bir şey demiyordu.

Onu orada bırakarak güverteye çıktım. Ned ve Conseil

çoktan oradaydılar. 6 mil aşağımızda bir gemi vardı. Ateş eden oydu.

– Ne gemisi bu Ned?

– Bir savaş gemisi.

– Hangi ülkenin?

– Tanıyamıyorum. Bayrağı yok. Fakat gemi 1 mil açığı-mızdan geldi. Ben atlıyorum, siz de benim gibi yapın.

Gemi bize ateş etmeye devam ediyordu. Ned Land mendilini eline aldı, kolunu kaldırarak sallamak istedi. Fakat güçlü bir el onu omzundan tutarak yere yatırdı.

Bu, Kaptan Nemo'ydu. Hiddetten çıldırmıştı ve korkunç bir hâli vardı.

– İnin, dedi. Üçünüz birden inin!..

– Bayım, dedim. Ne yapacaksınız?

– Batıracağım bu gemiyi.

– Yapamazsınız bunu.

– Yapacağım, girin!

Kanadalı, Conseil ve ben ona itaat etmek zorunda kaldık. Ben odama çekildim. Kaptan ve yardımcısı güvertede kaldılar. Nautilus kendisine ateş eden gemi tarafından takip edilerek kaçılmaya başladı.

Saat dörde doğru küpeşteye çıktım. Kaptan hâlâ oradaydı. Konuşmak istedim fakat bana,

– Hayır bayım, ben adilim. Onların yüzünden bütün

sevdiklerimi kaybettim? Ülkemi, eşimi, çocuklarımı, annemi, babamı... Hepsinin ölümünü gördüm. Onların intikamını almalıyım. Kapatın çenenizi!

Arkadaşlarıma döndüm.

– Kaçmamız lazım, dedim.

– Bence de, dedi Ned. Geceyi bekleyelim.

Gece geçti. Sabahın beşinde ateş fazlalaştı. Savaş gemisi daha yakına geliyordu. Tam sırasıydı.

Kapıyı açtığımız sırada kapaklar kapandı. Çok geç kalmıştık artık.

Denizin birkaç metre derinliğinde kaldık. Nautilus geriledi, durdu ve bütün gücüyle geminin altına doğru atıldı. Gücü, o kadar fazlaydı ki delip geçti.

Bu dev gibi gemi batıyordu. Nautilus da onunla beraber daldı. Konuşmadan bakıyorduk, o kadar korkunçtu ki!

Her şey bittiğinde Kaptan Nemo odasına girdi. Bir kadın ve iki çocuk resminin önünde dizlerinin üstüne çöktü ve ağlamaya başladı.

Salonun kapakları kapatıldı. Fakat ışıklar yakılmamıştı. Nautilus'un içindeki her şey sessizliğe gömülmüştü.

Gemi, olay yerini büyük bir hızla terk ediyordu. Nereye gidiyordu? Kuzeye mi güneye mi? Bu korkunç intikamdan sonra nereye kaçıyordu bu adam?

Odama yöneldim. Ned Land ve Conseil sessizce beni

becliyorlardı. Kaptan Nemo'nun hâli bizi korkutuyordu. Bu adam çok mutsuz olmalıydı ama kimseyi bu şekilde cezalandırmaya hakkı yoktu.

Saat on birde ışıklaryandı. Salona geçtim. Ortada kimse yoktu. Nautilus kuzeye, Kutup Denizi'ne doğru gidiyordu. Bugünden itibaren büyük bir hızla, sislerin ortasından ilerleyen Nautilus'un bizi nereye götürdüğünü bilemiyordum. Hemen hemen hep suyun altındangidiyorduk. Kimse durum belirlemesi yapmıyordu artık. Ne Kaptan Nemo'yu ne ikinci Kaptan'ı ne de bir tayfayı görüyorduk.

Kanadalı, hiddetten deliye dönmüştü. Konuşmuyordu artık. İntihar etmesinden korkan Conseil onu bir an bile yalnız bırakmıyordu.

Bir sabah uyandığımda Ned Land'ı yatağımın başında gördüm. Alçak sesle bana,

– Yarın gece saat onda kaçacağız. Kayığa biraz erzak koydum. Deniz çok kötü, hava da rüzgârlı ama ne yapalım, bu gemide daha fazla kalamayız, dedi.

– Haklısınız Ned, sizi izlemeye hazırım.

Bu son gün çok uzundu. Yalnızdım. Saat altıda akşam yemeğimi yedim ama aç değildim. Gücümü korumak için yemeye çalışıyordum.

Son bir defa salonda toplanmış olan harika şeylere bakmaya gittim. Daha sonra odama döndüm.

Sağlam deniz kıyafetlerimi giydim.

Saat dokuz buçukta bir müzik sesi duydum. Üzücü bir parçaydı ve parçayı çalan da Kaptan'dı. Dernek ki salondaydı. Oysa benim kayığa gidebilmem için oradangeçmem gerekiyordu.

Odama terk ettim. Salon karanlıktı. Ses çıkarımdan oradan geçtim. Kaptan oradaydı ama beni görmedi. Âdeta düşünceler arasında kaybolmuş gibiydi. Son olarak Kaptan Nemo'nun şu sözlerini duydum:

– Allah'ım yeter yeter!..

Hemen kayığa koştum Ned Land ve Conseil çoktan oradaydılar. Ned Land, kayığı gemiye bağlayan ipleri çözmeye başladı.

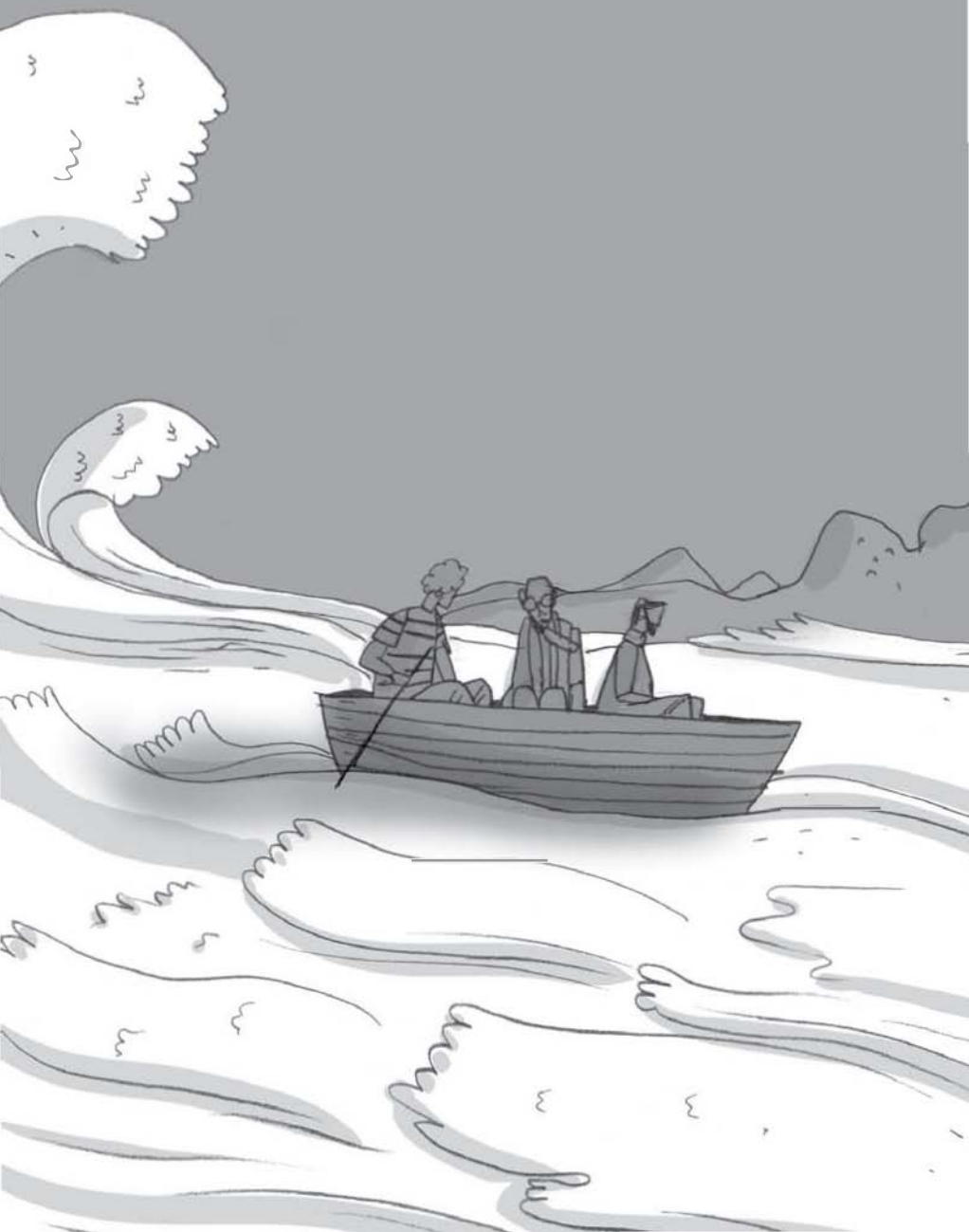
Bazı gürültüler, bağışmalar duyuyorduk.

– Maelstrom, maelstrom!

En korkunç deniz tehlikesiydi bu! Beklemek lazımdı. Tam bu sırada kayık gemiden ayrıldı ve bir top parçası gibi suya atıldı. Kafam bir demir parçasına çarptı ve bilincimi yitirdim.

İşte deniz altındaki yolculuğumun sonu. ● gece ne olduğunu, kayığın maelstrom anaforundan nasıl kurtulduğunu bilmiyorum. Kendime geldiğimde Lofoten Adası'ndaki basit bir balıkçı evinde yatıyordum. Arkadaşlarım da yanımdaydı. Kurtulmanın sevinciyle birbirimizi kucakladık.

Fransa'ya dönebilmek için gelecek gemiyi beklemek

gerekiyordu. Bütün yazdıklarımı bir daha okudum. Her şeyi anlatmıştım. On ayda 20.000 fersah yolculuk yaptığım bu denizleri yıllarca anlatabilirim.

Nautilus'a ne oldu? Mealstromdan kurtuldu mu? Kaptan Nemo hâlâ yaşıyor mu?

Eğer yaşıyorsa umarım korkunç intikamını unutmaz ve büyük bir bilgin olarak kalır. Bunu bütün kalbimle diliyorum.

Deniz Altında 20.000 Fersah

Jules Verne

Bilim insanı Pierre Aronnax, ne olduğunu bilmediği bir deniz canavarının peşine düşer. Bir gün bir deniz kazası geçirir ve canavar zannettiği Nautilus ve Kaptan Nemo ile karşılaşır. Onların sırrını ve maceralarını öğrenir.

Dünya Klasikleri

1. Çocuk Kalbi
2. Gulliver'in Gezileri
3. Monte Cristo
4. Alis Aynalar Ülkesinde
5. Oliver Twist
6. Deniz Altında 20000 Fersah
7. Defne Adası
8. Üç Silahşörler Kralın Hizmetinde
9. Üç Silahşörler Kraliçenin Hizmetinde
10. Sefiller "Kozet"
11. Tom Sawyer
12. Küçük Kemancı
13. Seksen Günde Dünya Gezisi
14. Don Kışot
15. Küçük Kadınlar
16. Pinokyo
17. On Beş Yaşında Bir Kaptan
18. Pollyanna
19. Heidi
20. Moby Dick
21. Kaptan Grant'ın Çocukları
22. Peter Pan
23. Düşler Ülkesinin Kralı
24. Lassie
25. Demir Yolu Çocukları

ISBN: 978-975-501-070-0

9 789755 010700

f/erdemcocukkitaplari

📱/erdemcocuk

📺/ardemyayinigrubu

